

ГАЗЕТА
ВЕРХОВНОЇ РАДИ
УКРАЇНИ

Голос України

СПЕЦВИПУСК | ЧЕТВЕР, 31 ГРУДНЯ 2015 РОКУ | WWW.GOLOS.COM.UA

ПРИВІТАННЯ

Шановні співвітчизники!

Щиро вітаю вас із Новим Роком і Різдвом Христовим!

У ці свята серця кожного з нас, як у дитинстві, незмінно сповнюють надії та сподівання.

2015 рік став періодом складних перетворень на шляху до європейського майбутнього нашої держави. Не все було бездоганно, але зміни ніколи не даються легко і неодмінно викликають опір та протидію з боку старої системи. Та, незважаючи на це, ми рухались вперед і у багатьох важливих сферах нашого життя досягли суттєвих зрушень. І я вдячний усім, хто сприяв цим змінам.

Але ще має бути зроблено дуже багато, щоб наша країна досягла успіху. Я впевнений, що ми зможемо цього домогтись. Вірю в те, що найскладніші часи вже позаду. Вірю в те, що новий рік принесе Україні мир та благополуччя!

Нехай здійснюються всі мрії, нехай кожен день буде щедрим на гарні справи, а добро і любов не полишають рідний дім! Бажаю всім нам міцного здоров'я, а нашим родинам — щастя та добробуту!

Голова Верховної Ради України
Володимир ГРОЙСМАН.

З НОВИМ 2016-м!

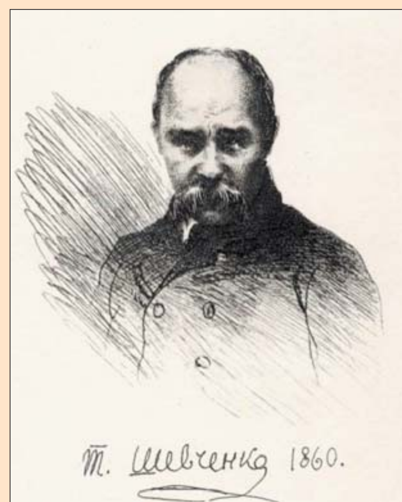
Ми зможемо! Ми разом!

У дитинстві, коли дерева були великими, а зими — білими, сніговика виходили ліпити веселою компанією. Хтось із дітей качав величезні снігові кулі, хтось настромляв на голову порожню каструлю, хтось прилаштовував морквину замість носа, а хтось пов'язував «сніговій людині» власного шалика, ризикуючи отримати вдома прочухана за загублену річ. І дарма, що сонце й тепло не шкодували витвору дитячих рук і фантазії. Це була не лише зимова забавка, а й перші уроки дружби, взаємодії та самоорганізації.

Спільні справи і спільний ентузіазм не менш потрібні в дорослому житті. «Ми зможемо! Ми разом!» — таким був лейтмотив року, що минає. Важкі, непідйомні, на перший погляд, проблеми можна зрушити, коли за них узятися гуртом. Самовіддані люди творять дива. Творять нову країну. Нові правила життя в новому суспільстві. Нову владу і нових себе.

І так само, як сніговика неможливо зліпити без снігу, так і нову Україну — сильну, незалежну, таку, щоб встояла перед викликом відлиг і буревіїв, — неможливо створити без сприятливих «природних» умов. Точніше, однієї, але дуже важливої умови. Миру. Решта — в наших руках.

Цей спецвипуск, який ви тримаєте, — святковий подарунок усім читачам «Голосу України». Цінуємо те, що ви були і залишаєтеся з нами. З Новим роком!

1860 р.

...Обніміте ж, брати мої,
Найменшого брата?
Нехай мати усміхнеться,
Заплакана мати.
Благословить дітей своїх
Твердими руками
І діточок поцілує
Вольними устами.
І забудеться срамотня
Давняя година,
І оживе добра слава,
Слава України,
І світ ясний, невечерній
Тихо засіяє...
Обніміться ж, брати мої.
Молю вас, благаю!

Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

Усе в наших руках

Кожен має стати лідером своєї роботи

*Голова Верховної Ради України Володимир Гройсман **привітав працівників апарату парламенту (на знімку) з прийдешнім Новим роком.***

Володимир Гройсман подякував за нелегку роботу кожному: «Ви багато докладаєте зусиль у надважких умовах роботи у нинішньому парламенті», — сказав він.

Водночас Голова Верховної Ради наголосив, що «саме цей парламент ухвалив дуже важливі рішення для України, які можна вважати фундаментальними». «Ми розпочали реформи саме з парламенту, — сказав він і додав: — Як усе нове, це важко сприймається, але кожен з вас має стати лідером своєї роботи, на своєму робочому місці, у межах своєї компетенції».

В. Гройсман зазначив, що внесок кожної людини у трансформацію реформ в Україні є дуже важливим. «Ми зробимо все, щоб реформа стала якісним інструментом якісної роботи, — сказав він. — Ця робота дасть можливість сумлінно виконувати завдання, розв'язати все те, що роками не вирішувалось». Керівник парламенту побажав, щоб кожна людина стала щасливою, щоб настав мир в Україні, щоб кожен усміхався. «Бажаю, щоб 2016-й став роком відродження і добробуту України», — сказав він.

Володимир Гройсман вручив народним депутатам та працівникам апарату відзнаки Верховної Ради.

Прес-служба апарату Верховної Ради України.

Орден «За заслуги» ІІІ ступеня з рук Голови Верховної Ради України Володимира Гройсмана отримує виконуючий обов'язки керівника апарату Верховної Ради України Володимир Слишинський.

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

Більше фото тут — www.golos.com.ua

Відбулися консультації «нормандської четвірки»

Учора в телефонному режимі відбулися консультації лідерів так званого нормандського формату. Як повідомила прес-служба Президента України, Петро Порошенко поінформував про ескалацію на Донбасі в останні тижні й наголосив на недопустимості невиконання Мінських домовленостей Росією та проросійськими бойовиками.

Він нагадав, що ОБСЄ має отримати повний доступ до всієї окупованої території і до кордону і вкотре наголосив на необхідності виведення всіх окупаційних військ з території України. Також ішлося про допуск міжнародних гуманітарних місій, зокрема Міжнародного комітету Червоного Хреста та Організації «Лікарі без кордонів».

Співрозмовники закликали на початку 2016 року активізувати роботу в Тристоронній контактній групі над модальностями проведення місцевих виборів в окремих районах Донецької та Луганської областей. До цієї роботи має бути долучено Бюро з демократичних інститутів і прав людини (БДІПЛ). Щодо можливих виборів на Донбасі, то Петро Порошенко наголосив, що вони мають відбутися за участі українських партій, українських ЗМІ, Центральної виборчої комісії, міжнародних спостерігачів та відповідно до всіх стандартів БДІПЛ ОБСЄ, **повідомляє прес-служба Президента.**

Фото Михайла ПАЛІНЧАКА (прес-служба Президента України).

Голова Верховної Ради Володимир Гройсман підписав Закон про Державний бюджет України на 2016 рік

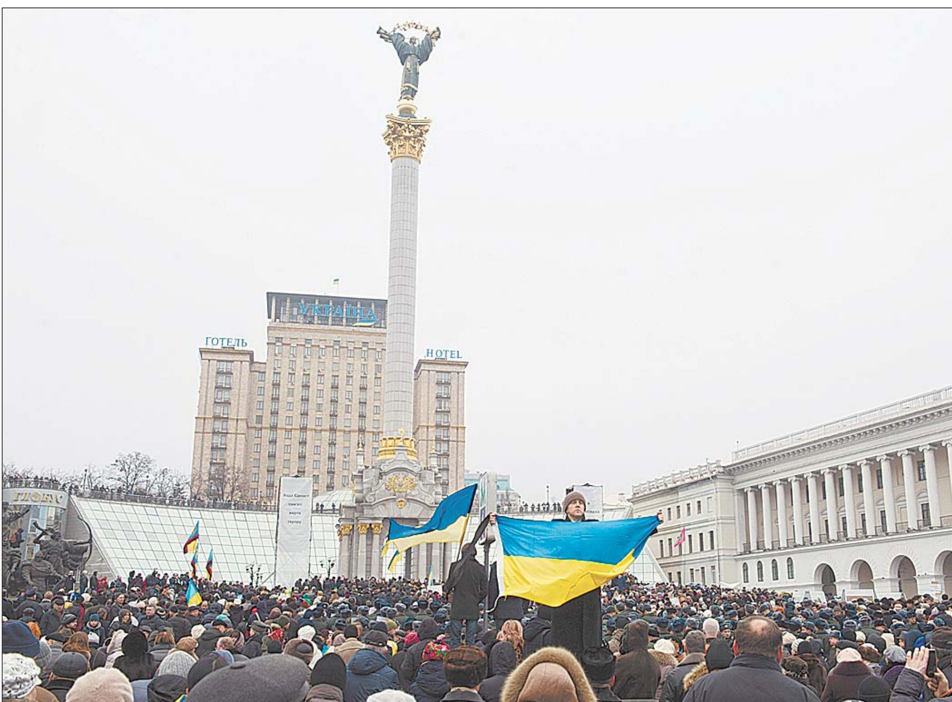
Голова Верховної Ради України Володимир Гройсман підписав Закон про Державний бюджет України на 2016 рік та направив його на підпис Президентові України.

Нагадаємо, 25 грудня 2015 року 263 голосами «за» Верховна Рада України ухвалила Закон про Державний бюджет України. 29 грудня Голова Верховної Ради В. Гройсман підписав документ і направив його на підпис Президентові України.

Поіменне голосування за Закон про Державний бюджет України на 2016 рік можна подивитись на електронній сторінці офіційного порталу Верховної Ради України: **http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/radan_gs09/ns_golos? g_id=5444**

Прес-служба апарату Верховної Ради України.

У КАДРІ — СІЧЕНЬ

18 січня 2015.

У Києві відбувся Марш пам'яті жертв трагедії у Волновасі. Початок року став важким випробуванням. Запеклі бої на сході. Країна об'єдналася у протистоянні агресії.

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

У КАДРІ — ЛЮТИЙ

20 лютого 2015.

На Майдані Незалежності відбулась акція «... більше ніколи», під час якої люди зібралися для того, щоб віддати шану загиблим героям Небесної Сотні.

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

Щоб України слава панувала, а в нашім серці любов процвітала!

ДОБРИМ СЛОВОМ ПРО 2015-Й

- *За оцінками експертів, за рік, що минає, було прийнято близько 300 рішень, які мали реформаторський характер;*
- *Децентралізація — парламент прийняв низку рішень, якими передав значні повноваження на місця та заклав передумови для збільшення надходжень до місцевих бюджетів;*
- *Антикорупційна політика — створення антикорупційних органів на основі прийнятих у цьому році антикорупційних законів;*
- *Судова реформа — парламент направив на висновок до Конституційного Суду президентський проект закону про внесення змін до Конституції щодо правосуддя, який має на меті посилити незалежність судової гілки влади;*
- *Податкова реформа — зниження єдиного соціального внеску практично в два рази — до 22% та скасування ЄСВ, що сплачується працівниками, удосконалення порядку відшкодування ПДВ;*
- *Реформа державної служби — підвищення ефективності системи державного управління.*

З ПЕРШИХ ВУСТ

Вікторія ПТАШНИК, народний депутат України, позафракційна

Перш за все хочу відзначити позитивні зрушення в діяльності Антимонопольного комітету України. АМКУ — це орган, діяльність якого має сприяти розвитку конкуренції, що в кінцевому результаті дає можливість усім нам купувати кращі за якістю товари за більш дешевими цінами.

Важливим досягненням є також розробка проекту змін до Конституції України в частині правосуддя та направлення їх до Конституційного Суду. Адже питання реформування та, головне, очищення суддівського корпусу є одним із найгостріших для українського суспільства.

Не менш важливим здобутком у питанні боротьби з корупцією є прийняття антикорупційного пакета законів і, головне, довгоочікуваний початок діяльності Національного антикорупційного бюро України.

Говорячи про боротьбу з корупцією, треба згадати про ще один позитивний здобуток 2015 року — запровадження пілотного проекту електронних публічних закупівель «ProZorro». Навіть будучи необов'язковою до застосування, система електронних закупівель дала змогу зекономити майже 500 мільйонів гривень витрат державного бюджету. Ухвалений наприкінці року законопроект «Про публічні закупівлі», що передбачає запровадження електронної системи закупівель, може стати вагомою перешкодою вимиванню коштів з державного бюджету та запобігти численним корупційним проявам у цій системі.

Не можу не згадати розпочату реформу децентралізації. Вона передбачає передачу повноважень на місця разом із фінансовими ресурсами.

Арсеній ЯЦЕНЮК: «Я вирішив, що виконаю це, а далі — розсудить історія»

ПІДСУМКИ

«Мені багато чого хочеться сказати, але не скажу, бо не хочу, щоб повторився сценарій 2005 року», — цими словами під час підсумкової прес-конференції прем'єр Арсеній Яценюк розпочав свою відповідь на запитання про можливу відставку Кабінету Міністрів.

Глава уряду запропонував журналістам самим вибрати відповідь на запитання, чому його хочуть відправити у відставку. «Це відставка за те, що ми більше не залежимо від Росії по газу? Чи за те, що ми списали 15 мільярдів доларів боргів? Що на 40 відсотків перевиконали бюджет? Чи за те, що ми ввели санкції проти Росії? Що збільшили фінансування армії до 113 мільярдів? Чи що провели реформу енергетичного сектору і дали 5,2 мільйона громадян країни субсидії», — поставив він риторичні запитання та підкреслив, що впродовж усіх 22 місяців, протягом яких він перебуває на посаді, чиниться атака як на виконавчу гілку влади, так і персонально на прем'єра, зазначивши, що сприймати такі атаки треба зі сміливістю і достоїнством та обов'язково доводити правильність своїх кроків. А. Яценюк сказав: «Якщо ж хтось із членів коаліції вирішить, що прем'єр не відповідає його вимогам, то він може зробити відповідну політичну заяву, наслідком чого є або формування нової коаліції і нового уряду, або дострокові парламентські вибори. Це називається парламентсько-президентською формою правління, і це називається демократією».

Та оскільки рішення про розпад коаліції та відставку Кабінету Міністрів означатиме невиконання Коаліційної угоди, яку підписували п'ять фракцій, які отримали конституційну більшість під час минулих парламентських виборів, то прем'єр закликав втілювати третій варіант розвитку подій: не займатися політиканством, а виконувати угоду та голосувати за необхідні країні закони. «Тільки не в пропорції, що 65 відсотків поданих урядом законопроектів не проголосовані, а підтримані лише 35 відсотків», — зауважив він.

Коментуючи заяви, що, мовляв, у «Народного фронту» та й у самого прем'єра зараз дуже низькі рейтинги, А. Яценюк сказав, що справа не в рейтингах, а в тому, які ти для себе особисто поставив політичні цілі. «Я свідомо пішов на ухвалення рішень про приведення тарифів до ринкового рівня, радикальну зміну системи пенсійного забезпечення, реорганізацію державних компаній, які є непопулярними і точно не додають балів до рейтингу. Але для мене це правильні рішення, на які 22 роки ніхто не наважувався. Хтось повинен був це зробити. Я вирішив, що зроблю це, а далі історія розсудить, чи це було правильно», — підкреслив прем'єр та додав, що якщо комусь дуже страшно, то не треба ходити в політику. Також він не бачить підстав для відставки трьох делегованих до уряду представників «Народного фронту» — В'ячеслава Кириленка, Арсена Авакова та Павла Петренка.

Оцінюючи зроблене за цей час, А. Яценюк насамперед звернув увагу на поки що незначне (на рівні піввідсотка) зростання ВВП у третьому кварталі цього року, що у наступному році дозволяє розраховувати на помірне зростання на рівні 2 відсотків. Також вдалося із 6 до 13,3 мільярда доларів збільшити золотовалютні резерви країни, домогтися реструктуризації та списання частини зовнішнього боргу. «Коли я став Прем'єр-міністром, сума боргу сягала 73 мільярдів доларів США, а станом на сьогодні його обсяг зменшився до 65,7 мільярда доларів США», — сказав він. Також глава уряду згадав про скептиків, які критикували реалістичність закладених до цьогорічного бюджету доходів. «Пригадуєте, минулого року так само було багато дискусій з приводу того, який бюджет ми ухвалили. Але вже зараз бачимо, що доходи місцевих бюджетів зросли практично на 40 відсотків порівняно з аналогічним періодом минулого року, а доходи держбюджету збільшилися практично на 50 відсотків», — наголосив прем'єр. І саме це дало змогу у 2015 році виділити 97,5 мільярда гривень на фінансування армії.

Ще одним досягненням А. Яценюк назвав широкомасштабну реформу енергетичного сектору та перехід до нових принципів тарифоутворення. Зокрема, це дозволило за рік не тільки скоротити дотаційність НАК «Нафтогаз України» з 10 до 1 мільярда доларів, але й найближчим часом повністю відмовитися від дотацій компанії. При цьому він звернув увагу, що після того як 5,2 мільйона домогосподарств вже отримали субсидії, ця тема перестала бути цікавою для політиків.

Нагадавши, що з 1 січня в повному обсязі запрацює Угода про зону вільної торгівлі з ЄС, глава уряду зазначив, що Україна вже підготувала адекватну відповідь як на російське торговельне ембарго, так і на призупинення Угоди про зону вільної торгівлі в рамках СНД між Україною і Російською Федерацією.

Ключовими завданнями на 2016 рік прем'єр вважає реформування середньої і дошкільної освіти та медицини, забезпечення умов для прозорої та конкурентної приватизації, подальше наведення ладу на митницях, подолання корупції під час державних закупівель і повноцінну судову реформу.

Сергій ЛАВРЕНЮК.

У КАБІНЕТІ МІНІСТРІВ

Уряд схвалив контрзаходи на російське торгове ембарго

Учора, під час останнього в цьому році засідання, Кабінет Міністрів ухвалив дві постанови, які передбачають запровадження контрсанкцій на російське торговельне ембарго. «Такі повноваження надані нам ухваленими Верховною Радою та підписаними Президентом змінами до законодавства про зовнішньоекономічну діяльність», — повідомив прем'єр Арсеній Яценюк.

Зазначивши, що, окрім військової агресії на Донбасі та анексії Криму, Російська Федерація також вдається до економічної агресії, прем'єр нагадав, що першим нашим кроком у відповідь стало запровадження мораторію на виплату 3,5 мільярда боргу перед Росією. А після вступу в дію з 1 січня наступного року рішення Росії про призупинення дії Угоди про зону вільної торгівлі з Україною, наша держава підготувала контрзаходи. «Сьогодні уряд приймає дві постанови — про ставки ввізного мита та про заборону ввезення на митну територію України товарів, що походять з Російської Федерації. На кожну російську дію Україна вживатиме контрзаходи», — наголосив А. Яценюк та повідомив, що ці постанови буде оприлюднено в перший день після фактичних дій російської сторони щодо запровадження обмежувальних заходів до українських товарів.

Прем'єр також поділився новиною, що компанія «Укрнафта» вже перерахувала до бюджету 1 мільярд 770 мільйонів гривень дивідендів.

Міністр фінансів Наталія Яресько **(на знімку)**, відповідаючи під час брифінгу на запитання щодо перспектив переговорів з МВФ, зауважила, що неповністю впевнена, що всі ухвалені парламентом зміни будуть узгоджені. «Під час переговорів у Верховній Раді щодо бюджету в наш пакет законів було внесено низку змін, і вони вимагають окремого узгодження з МВФ. Я повністю не впевнена, що ці всі зміни будуть узгоджені», — сказала вона та додала, що з огляду на те, що зараз увесь західний світ відзначає Різдво, то й обговорити це поки що немає з ким.

Реагуючи на критичні заяви, що у 2016 році уряд вирішив перекласти на роботодавців обов'язок виплачувати мобілізованим середню зарплату, Кабінет Міністрів ухвалив рішення про спрямування на це понад 41 мільйон гривень.

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

ПОЛІТ ФАНТАЗІЇ

Таки щось буде...

Прогнозувати щось в українській політиці — це треба чи з дуба впасти, чи добре гороху наїстись... Бо наша політика не піддається ні арифметиці, ні жіночій логіці. Он весь світ за Києвом стежить — і Вашингтон, і Москва, і Брюссель, і Тель-Авів починають ранкову каву пити з новинами з бунтівної і непередбачуваної України, щоб знати, як себе вести завтра й позавтрьому. Україна задає алгоритм світової політики, який намагаються всі розгадати, а його й сама Україна не розуміє. Планида у нас така.

Хто, скажімо, може передбачити склянку води, кинуту міністром внутрішніх справ у голову обласної адміністрації, яка зчинила бурю і зовсім не в склянці води? Та європейцям з їх впорядкованістю — від ранкової кави до вечірньої піжами — ніяк не зрозуміти ворохобних українців! Навіть росіян зупинили, у що ніхто не вірив, і багато їхніх політиків — усі ті лепени та берлусконі — досі до тями не прийдуть . А Україна стоїть собі, як та бісова дівка в Бориса Олійника, що обмотала вітрами стан...

Проте дещо таки спрогнозувати можна і без гороху — скажімо, оскільки свідченням реформи в міліції-поліції став мітинг колишніх міліціянтів, то можна легко передбачити, як вийдуть у мантіях зі своїх «лексусів» та «мерседесів» мітингувати проти звільнення судді. З ними буде дядько, що підніме гасло «Радянський суд — найгуманніший суд у світі!». Їх розженуть колишні «беркутівці», перевдягнені у «тітушок». Суддів змінять мітингувальники — прокурори, біля яких стоятимуть з папками справ детективи з Національного антикорупційного бюро.

Наступного року, десь так до снігу, закінчиться суд над харківським міським головою, і він заявить, що завжди був таємним українським націоналістом. Його заяву гаряче підтримають одеський ректор юридичної академії, а колишній президент на радощах порве гітару, виконуючи хіт на сцені Чайкинського будинку культури на Чернігівщині.

«Динири-линири» законсервуються струпом і будуть труїтися пропагандою Кісельова, аж доки міністр інформації, ласкаво прозваний у народі Мінстецем, героїчно налагодить інформаційне забезпечення окупованих територій якимись теле- та радіосигналами з України.

Йому поможе розпад Російської Федерації — за татарами та башкирами поражують вкрадені анклави якути, а герой Росії Рамазан Кадиров станцює лезгинку на Красній площі Москви. Україні доведеться рятувати земляків на Кубані, Вороніжчині та Стародубщині, а в Далекосхідну республіку посилати нашого посла в Японії — поки що за сумісництвом, бо українська дипломатія буде скрізь затребувана, а коштів так само не вистачатиме. У знак протесту проти недостатнього фінансування посольства у Владивостоці народний депутат Лозовий розкидає листівки з балкона Верховної Ради, а деякі його поважні колеги ороговіють від подиву.

Коротше кажучи, щось таки буде. Бо як казав незрівнянний чеський мудрець — бравий солдат Швейк, ще ніколи так не було, щоб якось воно не було. І цей прогноз — найточніший.

Василь ЧЕПУРНИЙ.

І дорослим, і маленьким бажаєм жити здоровенько!

Мій список Діду Морозу

Мені небувало пощастило! Я ніколи не писала листів Діду Морозу, Святому Миколаю, Снігуроньці та іншим магічним персонажам Нового року. Можливо, через те, що завжди знаходила подарунок у батьківській шафі задовго до свята. Як бачите, підвищений інтерес до подій та прагнення дізнатися більше виявилися у мене ще у дитинстві. І ось два тижні тому ми з колегами обговорювали, чи не варто взяти інтерв'ю у Діда Мороза і не лише запитати, як йому працюється у новорічний період, а й попросити побажати вам, читачам, чогось особливо чудового. Ідея мені видалася трохи затертою. Десятки новорічних номерів уже вийшли саме з такими розмовами і вітаннями. А чи не краще, запропонувала я, написати самим листа Діду Морозу? Ідею підтримали, а листа доручили писати... ну ясно, ініціатору. І ось що з цього вийшло.

Шановний Діду Морозе!

Пам'ятаєте, два роки тому на Майдані ми дуже просили змін: влади, реформ у країні, надій на світле майбутнє? З усього того, що відбувалося протягом наступних двох років, видно, що ви нас у цілому зрозуміли. Проблеми лише у нюансах та деталях. Давайте уточнимо дещо напередодні 2016-го! Про всяк випадок.

Отож, ми просили нової влади, а не оновленої. Мушу вам сказати, Діду, що наші можновладці декларують правильні цілі (це якщо водою один одного не поливають), але водночас крадуть так, ніби настав останній день знижок. Для багатьох з них найкраще пасувало б прізвище Безвідповідальний. Діду Морозе, будь ласка, нехай до влади прийдуть люди, у яких професіоналізм поєднується з патріотизмом і чесністю. Я вірю, у нас таких багато. Просто вони на диво сором'язливі. Підштовхніть їх із дивана наступного року!

І ще трохи про країну. Сподіваюся, ви ще не заснули під ялинкою! Два роки тому ми просили змін, і вони почалися. Але стара система, яка мала б упасти за принципом доміно, вперто тримається, ніби будиночок Наф-Нафа. При цьому ні в кого не лишилося сумнівів, що вона впаде, але влада чомусь хоче, щоб це відбулося завтра. А краще післязавтра. А ще краще — через рік. Діду Морозе, ми вже пережили перебудову і 90-ті. Ми не можемо так довго жити у період перемін. Ще у Давньому Китаї такого життя лише ворогам бажали. І хоча я не люблю слова стабільність, бо воно вводить в оману, та все ж допоможіть нашій владі почати справжні реформи, а не їхню імітацію.

А ще виконайте одне моє заповітне бажання. Я не хочу читати інформації про втрати в АТО. І ніхто не хоче. Мир у нашій державі — це і мрія, і старання, і кров, і сльози, і найбільше прагнення і благання. Знаю, щойно припиняють говорити гармати, ми миттєво перемикаємося на дріб'язкові чвари і скандали, які насправді не варті уваги. Але повірте: цього разу ми не забудемо, що мир — це основа життя цілої країни. Допоможіть усім тим, хто у Мінську, Парижі, Женеві, Берліні та Нью-Йорку проводить переговори. Знизьте для балансу вартість ще й кубічного метра газу. Підтримайте усіх тих, хто залишилися без своїх домівок, на новому місці. Нехай їм зустрінуться гарні люди.

І наостанок хочу нагадати, що нас багато. І якщо ви не візьметеся за виконання цих побажань, то дайте знати. Ми об'єднаємося і зможемо!

Тетяна ПАСОВА.

«Шансон» — з маршруток, коноплю — на торф'яники!

Чим ще переймаються українці

Цей рік запам'ятається українцям нововведеннями. Одне із таких — запровадження електронних петицій. У такий спосіб громадяни намагаються знайти важелі впливу на владу, реалізувати власні ідеї і розповісти про наболіле.

Сервіс було створено у жовтні. І з перших днів він став шалено популярним. За 72 години з моменту старту роботи було оформлено понад 1000 заяв. Посилання в соцмережах на петиції чужого авторства, а то й власного, стало модним.

Схема роботи така: написати свою пропозицію на сайті Президента, зачекати 2 дні перевірки модератора та 3 місяці спостерігати набір голосів, яких для розгляду главою держави має бути щонайменше 25 тисяч. Гостям, які вперше виявлять бажання стати користувачами електронного ресурсу, потрібно реєструватися. Якщо для КМДА вистачить вашої електронної скриньки, то для написання на адресу Президента доведеться пройти перевірку через ідентифікаційний код або ж банківську картку.

Такі заходи вживають через неодноразові спроби маніпуляцій користувачів. Цікаво також, що прізвища та імена людей, які підписують петицію, відкриті для загального доступу. Тож можна дізнатися не лише потреби народу, а й хто і за що голосує і хто, так би мовити, свій чи чужий.

Автор цих рядків теж скористалася можливістю перевірити роботу електронних петицій. Пропозиція була святкова. «У світлі останніх подій в Україні, коли патріотизм зашкалює, з'явилися заяви про скасування у нас Нового року, оскільки Дід Мороз — персонаж російський. Але ж Новий рік — це всесвітнє свято і, звісно, є схожі, а то й однакові традиції у різних народів. Коли для когось цей персонаж має відлуння сусідньої держави, то можна його поновити, а не відмовлятися», — йдеться у тексті. Погодьтесь, якщо у Санта Клауса шуба червона, це ж не означає, що він — прихильник комунізму? І таких прикладів можна навести багато.

Петицію опублікували, в перші дні підписів було менше п'яти, і не повірите — серед них виявився і Віктор Федорович Янукович. Дивно, чи не так? Це стало сигналом, що як би сайт не намагалися убезпечити й ідентифікувати відвідувачів, а все одно є свої лазівки. Більше голосів запропонована заява набрала, коли її поширили через соцмережі — старий спосіб, але працює. Кількість підписів збільшилася до кількох десятків, але до потрібної цифри ще далеко.

Підбиваючи підсумки 2015 року, «Голос України» пропонує найкреативніші зареєстровані на сьогодні петиції, які вочевидь турбують громадян.

Найбільш обговорювана ідея — це призначення Володимира Зеленського заступником голови КМДА, а то й більше — Прем'єр-міністром України. Така думка виникла в українців після виходу на телебаченні серіалу «Слуга народу». Сам «кварталівець» петицію поки що не прокоментував. Мабуть, думає, що вже переріс прем'єра.

Щодо роботи депутатів, то громадяни пропонують удвічі скоротити їхню кількість, запровадити довічне ув'язнення за корупцію та розкрадання державного майна, проходження тесту на IQ та детекторі брехні, скасувати для них заробітну плату та називати «слугами народу».

Арсенія Яценюка вже три тисячі осіб бажають «звільнити з посади, поселити в однокімнатну квартиру, нарахувати мінімальну пенсію та змусити піти оформити субсидію». Кількість підписів щодня зростає.

І про природу люди не забувають. Ідея обсадити торф'яники навколо Києва коноплею підірвала Інтернет. «Кожен рік горить. Кожен рік це НП. Пропоную засадити ті торф'яники коноплею — буде осінньою фішкою Києва. Туристи масово приїжджатимуть, бюджет поповниться», — пише автор Олег Власюк. І таких, як він, які хочуть підвищити настрій киян, — сотня.

Водії маршруток, схаменіться! «Шансон» і «попса» в громадському транспорті не влаштовує щонайменше дві тисячі киян.

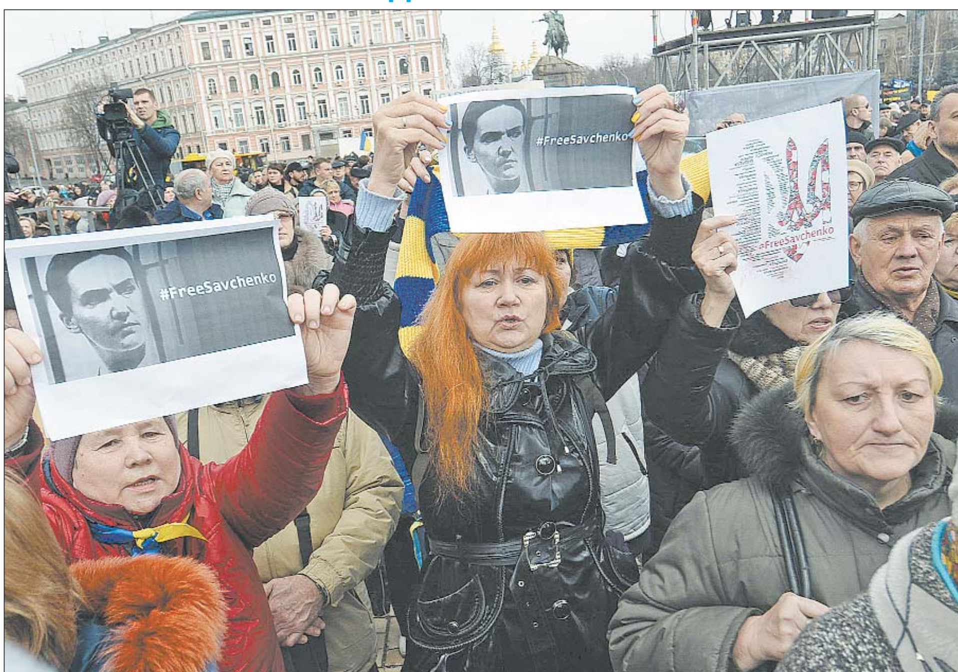
А близько тисячі осіб уже так все допекло, що вони хочуть поновити смертну кару.

Популярність петицій — ще один доказ того, що українці прагнуть змін і готові до їх реалізації. Якщо діти таємно пишуть свої бажання Діду Морозу, то дорослі публікують власні та ще й голосують за чужі.

Юлія ЯЩУК.

Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

У КАДРІ — БЕРЕЗЕНЬ

1 березня 2015.

Акція на підтримку Надії Савченко «За Україну, за Мир, за Надію» на Софійській площі у Києві.

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

У КАДРІ — КВІТЕНЬ

7 квітня 2015.

У Всесвітній день здоров'я бійці 11-го батальйону «Київська Русь» провідали маленьких пацієнтів «Охматдиту» в Центрі онкогематології та трансплантації кісткового мозку.

На знімку: ***каску розфарбовує боєць підрозділу розвідки 11-го батальйону «Київська Русь» Олександр Солодкий.***

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

ДОБРИМ СЛОВОМ ПРО 2015-Й

Зупинили стрімку девальвацію. Утримали національну валюту на рівні 25 гривень за долар, хоча наприкінці лютого офіційний курс Нацбанку злетів до 30 гривень.

Досить успішно адаптуємося до подорожчання мало не втричі газу для населення, підвищення тарифів на електроенергію, тепло і воду. Скоротили використання блакитного палива — десь на 6 мільярдів кубометрів порівняно з 2013-м. Щоправда, здебільшого не завдяки енергоощадності, а передусім переходу в глибинці на дрова, вугілля тощо. Позитивною тенденцією можна вважати диверсифікацію поставок. Так, імпорт газу з країн об'єднаної Європи цьогоріч зріс удвічі, водночас з РФ — скоротився в 2,3 разу.

У країні почали запроваджувати електронні послуги, на рівні районів організовано Центри надання адміністративних послуг. Відкрито доступ до інформації про майнові права — тепер за бажання через комп'ютер кожен може побачити, яка нерухомість належить сусіду, начальнику, посадовцям аж до перших осіб держави. На сайті МВС запрацював реєстр транспортних засобів.

З ПЕРШИХ ВУСТ

Борис КОЗИР, заступник голови Комітету Верховної Ради України з питань транспорту (фракція Блоку Петра Порошенка):

— У 2015 році, на жаль, ні в соціальному, ні в економічному плані Україна не вийшла на високі показники. Дотримання всіх соціальних стандартів відбувалося в ручному режимі. Але водночас на сьогодні проголосовано дуже важливі законопроекти — зокрема, Податковий кодекс із виправленнями, який дасть фундаментальну основу для розвитку в 2016 році. Основні проблеми 2015 року — те, що ми не дали старт приватизації, не реформували реальний сектор економіки. А процеси запуску економіки насправді інертні.

Що стосується сфери транспорту — потрібно відзначити розробку законопроекту про міжнародний транспорт, а також законопроекти про реформування автодорожнього господарства, про дорожній державний фонд, без якого неможливі в принципі розвиток і впровадження інноваційних технологій у будівництві доріг, а також проект закону про залізничний транспорт, який ми чекали 23 роки — і нарешті він надійшов у комітет від Кабінету Міністрів і ми його глибоко вивчаємо.

Старт основних реформ має відбутися вже 2016 року. Найголовніше завдання — це створення робочих місць. Вони виникнуть, якщо приймемо інноваційні закони, які розробили. І упевнений, що наступного року люди вже потихеньку почнуть відчувати реальні зміни й одержувати грошову масу на руки. Пенсії й соціальні стандарти в 2015 році насправді теж були виконані, хоча й у ручному режимі. Але в новому Податковому кодексі закладено фундаментальні основи вже для системних виплат, і малозабезпечені верстви населення будуть захищені.

ЗА ПОСТУП!

Експерти — про успіхи та провали

Найпозитивнішими подіями року, що минає, експерти назвали місцеві вибори, які завершили перезавантаження влади, успіхи в безвізовому питанні та початок реформаторських процесів у МВС. Водночас до негативу віднесли відсутність структурних реформ і ефективної боротьби з корупцією та війну. До певних провалів у зовнішній політиці — Мінський процес і все, що з ним пов'язано, та зменшення уваги міжнародної спільноти до питання Криму. На цьому наголосили експерти Фонду «Демократичні ініціативи імені Ілька Кучеріва» під час учорашньої прес-конференції.

А от у наступному році аналітики прогнозують загострення внутрішніх суперечностей між основними політичними гравцями. Деякі взагалі чекають на дострокові парламентські вибори.

Найуспішнішими політиками 2015 року, на думку експертів, стали Міхеїл Саакашвілі, Петро Порошенко та Юлія Тимошенко.

До речі, 43,4% громадян виступають проти проведення дострокових виборів Верховної Ради.

Про це свідчать результати опитування, проведеного Фондом «Демократичні ініціативи». Водночас 36,7% респондентів підтримують проведення дострокових виборів, а 19,9% не змогли відповісти. Якби дострокові вибори до парламенту все-таки відбулися, то 56,5% опитаних взяли б у них участь, 32,5% — ні, 10,9% — не визначилися.

Заперечили у фонді й тезу щодо зростання протестних настроїв у суспільстві. Лише 26,5% вважають, що в їхньому місті (селі) найближчим часом можливі масові протести. 24% готові взяти у них участь, з яких 8% — обов'язково, 16% — скоріше за все.

«Більш протестні настрої традиційно в західному регіоні — 39% населення готові особисто брати участь у них. Найменший показник — 7% — у східних регіонах. На Донбасі — 10%», — зауважила директор фонду Ірина Бекешкіна.

Опитування проводилося з 15 по 24 грудня в усіх регіонах України, крім Криму та окупованих територій Донецької та Луганської областей. Було опитано 2 040 респондентів старших 18 років. Теоретична похибка вибірки не перевищує 2,3%.

Натомість Олексій Гарань, науковий директор фонду, професор політології висловився проти дострокових виборів. «Ми не можемо в умовах війни кожного року проводити вибори. Це може дати приріст радикальних популістських сил. Тоді утворити нову ефективну коаліцію буде ще складніше. Цією ситуацією може скористатися Путін. Я прихильник збереження коаліції, водночас не виключаю зміни Прем'єр-міністра», — зауважив він і додав: «Протягом року не раз говорили: коаліція розвалиться, Президент з прем'єром не зможуть працювати. А реальність така, що при всій драматичності ми бачимо співпрацю. Воно дуже нелегке, тим більше, коли керівники держави та уряду належать до різних політичних сил. Проблема полягає в тому, що збереглася тенденція з'ясовування стосунків у прямому ефірі, це, безумовно, підриває довіру і до влади, і до політичної системи загалом».

Та найголовнішим плюсом, за словами О. Гараня, є те, що протягом двох років війни з Росією Україна вистояла: «Ми навіть поступово рухаємо вперед. Путіну не вдалося ні розколоти країну, ні окупувати весь Донбас, ні дестабілізувати країну. Але ці плани залишаються».

Олена ГОРБУНОВА.

Чарівник із «Голосу України» завітав до переселенців

Не до прикрашання ялинки та роздачі подарунків під Новий рік багатодітній родині Раїси Криволап — героїні однієї з грудневих публікацій «Голосу України». Сім'я, в якій підростають аж десятеро дітей різного віку, і троє онучок від старших доньок, втекла від війни з приміського селища Ханжонкове під Макіївкою, і після довгих поневірянь знайшла прихисток у селі Кізомис на Херсонщині. Окрім малечі, ніхто не сидить склавши руки — старші обробляють виноградники в агрофірмі та прибирають бази відпочинку на березі Дніпра, а Раїса Миколаївна з молодшими глядить онучок та порається по господарству, доки її чоловік сторожує дачі у віддаленому Голопристанському районі області. Та на чотирнадцять осіб у родині разом з допомогою від держави на місяць виходить лише п'ять тисяч гривень. Цього в обріз вистачає на харчі та ліки, а про ялинку та іграшки годі й думати.

Але під Новий рік ніхто не повинен залишитися без подарунків. Тому на прохання редакції місію Діда Мороза для родини, що так багато перетерпіла, взяв на себе власний кореспондент «Голосу України». До вимушених переселенців у Кізомис від газети поїхав гарний настінний годинник. Його одразу вподобали найменшенькі — 4-річна Віруня та 5-річна Алінка, котрі бавилися блискучою цяцькою, і ніяк не хотіли випустити її з рук. Та й для всіх він виявився дуже доречним: з'ясувалося, що годинника в хаті взагалі не було жодного!

Тож нехай тепер він відлічує для великої родини тільки години миру, радощів та щастя. А спогади про війну та обстріли минуть, наче страшний сон.

Раїса Криволап із онучками Вірунею та Алінкою вдячні за новорічний подарунок від «Голосу України».

Сергій ЯНОВСЬКИЙ.
Херсонська область.
Фото автора.

БАЖАЄМО ВАМ...

Залишаємося людьми

Дорогі друзі!
Ми хотіли б побажати вам і вашій прекрасній країні в Новому році перш за все миру.

Щоб усі солдати повернулися до своїх родин, щоб не довелося більше мирним громадянам залишати свої домівки, рятуючись від війни.., щоб Україна залишалася єдиною, вільною та незалежною. І щоб завжди була прикладом консолідації народу у важких обставинах. Також хотілося б побажати, щоб ви не сварилися й один з одним. Адже у вас з'явився унікальний шанс стати повноцінною європейською країною, і нам здається, що було б помилкою витратити його на внутрішні чвари...

А також найбільше ми мріємо, щоб недовіра до Росії й образа на неї скоріше б ну не те щоб минули, а хоча б пом'якшилися. Адже це все бруднi справи політиків, а людям потрібно все-таки дружити один із одним, щоб залишатися людьми.

У нас багато друзів з України, це добрі, відкриті та веселі люди, і нам хотілося б, щоб вони вважали нас братами, а не ворогами. Зрештою, ми віримо, що й у Росії час зрушиться з мертвої точки, і ми підтягнемося до вас, друзі! З Новим роком!

З повагою
Андрій Стругацький і Світлана Стругацька.
Санкт-Петербург.

Вірю: у вас все вийде

Дорогі Українці! Для мене, як для грузина, який народився і виріс у Тбілісі та проживає 30 років у Санкт-Петербурзі, Україна — така само близька, як Грузія чи рідний Пітер. З Україною, і зокрема із прекрасним Києвом, пов'язані мої кращі спогади юності, душевні переживання, друзі, близькі родичі. Тому все, що відбувається у вас у країні, знаходить живий відгук у моїй свідомості.

Напередодні Нового року хочеться побажати передусім миру на вашій землі, у кожному місті, селищі, домівці, у кожній душі. Найбільша цінність на світі — це людське життя. Тож нехай у наступному році ніхто з українців не стане жертвою війни, насильства і ненависті. Гадаю, це головне. По-друге, щиро бажаю Україні остаточно скинути із себе пута минулого, позбутися величезної корупції, банального розкрадання і звичайної непорядності, які так характерні для будь-якого пострадянського суспільства. Без цього неможливо розвиватися, піднімати економіку, підвищувати добробут людей. Бажаю позбутися неефективних, недолугих керівників, чиновників, злодіїв, горе-бізнесменів, усієї тієї шушвалі, яка тягне країну в минуле, в убогість, у сірість і розпач. Так, вам будуть усіляко перешкоджати, розгойдуючи човен як зовні, так і зсередини. Так, вам буде важко, несолодко. Але, хочеться вірити, що талановитий, дотепний і політично теплий український народ подолає всі труднощі і посяде своє гідне місце в сучасній, європейській цивілізації. Я вірю, у вас обов'язково вийде. Миру, добра та любові! Українас гаумарджос!

Леван ОБОЛАШВІЛІ,
блогер.

Із задоволенням змінив би громадянство

Бажаю братньому українському народу в Новому році вступити до ЄС і зажити в цивілізованому світі. У світі, де права людини мають вищу цінність і охороняються державою. У світі, де Конституція — має реальну силу і гарантує народу гідне життя. У світі, де народ не заарештовують за мітинги і пікети, як це роблять у Росії. У світі без Совка і путінської Росії. Загалом, бажаю вам щастя та любові! І щоб війна з Росією швидше закінчилася, а всіх російських сепаратистів і напівп'яних терористів «ДНР»/«ЛНР» скоріше заарештували! Просити пробачення за злочини Путіна і його зомбованого електорату не буду, бо я не асоціюю себе із цими виродками. На жаль, я маю громадянство РФ, путінської РФ. Але із задоволенням поміняв би його на громадянство України! З Новим 2016 р., брати!

Ельшад БАБАЄВ,
російський азербайджанець, екс-співробітник МВС РФ.

Щоб всього було доволі — і в коморах, і на полі!

Тайсон під ялинкою

СВЯТО НА ПЕРЕДОВІЙ

На базу Тайсона привезли з передової двомісячним котенятком. Поселили в спальному приміщенні, нагодували, поклали в кутку на старий бушлат — і кіт прижився.

Уже другий Новий рік талісман нашої бази зустрічатиме з військовими. За норовисту вдачу кота прозвали Тайсоном. Він так і не навчився ловити мишей. Переважно полює на смачні запахи. Тільки почує, як десь п'ють чай та закушують смачними бутербродами з ковбасою, Тайсон тут як тут. Сідає біля кімнати, де проходить застілля, і лапою намагається відчинити двері. Якщо кота не хочуть почути, починає бігати коридором, привертаючи увагу до компанії, що його ігнорує.

У таких випадках краще не жартувати: відчиняємо двері, зі столу беремо найсмачніший кусень ковбаси і пригощаємо гостя. Для нашого спокою котові ще підстелимо килимок, щоб міг спокійно подрімати. Інакше зрадник-Тайсон розбудить оперативного чергового і здасть нас з потрохами. Приведе начальство під двері й покаже, де без його участі закушують ковбасою.

Тайсона пожалів наш водій Іван Павлюк. Побачив біля блокпоста покинуте кошенятко і зглянувся. Взяв у свій «уазик» і привіз на базу постійної дислокації. Іван вже кілька ротацій проводить на сході на луганському напрямку. Вдруге зустрічає Новий рік у зоні бойових дій. При вході до спального корпусу тут встановлять невеличку ялинку. Спочатку командири привітають усіх військовослужбовців, а згодом вони розійдуться по своїх підрозділах, де по-сімейному у колі близьких друзів піднімуть келихи шампанського за кращі надії та сподівання. Івановi знайомі волонтери на святкування пообіцяли передати запечену гуску та м'ясо для шашликів. Звичайно, приповзе Тайсон, і йому дещиця перепаде.

Іван Павлюк із улюбленцем військової бази котом Тайсоном.

А на передовій очікують на десант волонтерів, які привезуть всяку смакоту. Найбільше перепаде блокпостам на великих шляхах. Кожен буде зупинятися і щось пропонувати хлопцям. «Деколи гостинців нема де подіти», — скаржаться. До тих, хто буде у Новорічну ніч на бойовому чергуванні, зайдуть їхні командири. Часто — з шампанським і бутербродами. Кожен повинен дбати про своїх підлеглих, тим паче у Новорічну ніч. Келихи піднімуть за мир і спокій, а третій тост — за тих, кого нема з нами.

Богдан КУШНІР.
Луганська область.
Фото автора.

Кікімору замовляли?

Феномен народних інтендантів: те, що ти не можеш не робити

Українське волонтерство — не товариство прихильників «десятини» суспільству. Це патріотично налаштований громадський актив, ментальний середній клас, який готовий стати тією критичною масою, яка змінить світ.

«Матеріально-ужитковий період» асоціюється з «чаєм-бутербродами» на Майдані, «шкарпетками-устілками», першою медичною та психологічною допомогою. Тобто усім, що треба «зараз і тут». На цьому зосереджувалася увага волонтерів і на початку війни. І якщо зараз означення «голі-босі» дедалі частіше вживається іронічно, то на початку літа 2014 добровольці справді йшли захищати країну в тому, в чому були на Майдані. Збройні Сили навіть озвучувати свої потреби соромилися — таким довгим був той список потреб.Від осені 2014 хаос у допомозі рідним-близьким-друзям став структуруватися в проекти з чіткою спеціалізацією. Насамперед відбувся розподіл на три напрямки: парамілітарний (допомога армії), гуманітарний (опіка цивільним населенням) та медико-госпітальний.

Наприкінці осені ці проекти еволюціонували в практично-інноваційні. Волонтерам завдячуємо унікальними розробками, ба навіть винаходами. Чого варті спецзв'язок чи вдосконалення оптичних прицілів. Або кровоспинне, яке, кажуть, перевершило американські аналоги. Чи, наприклад, масккостюм «Кікімора», що його не бачить тепловізор...

У 2015 році волонтери вийшли на новий рівень — створення інструментів впливу на систему. Вони практично створили паралельну структуру управління певними соціальними процесами. Система на це зреагувала. Зробила крок назустріч, почавши гру у «волонтерські десанти» до міністерств. Така собі «Зірниця» для громадських активістів. Нуте, спробуйте. Не відкидаю, що це дозволили навмисно, аби потім розвести руками і скрушно промовити щось на кшталт «ну, от, бачите, навіть у них не вийшло, доведеться жити так, як і раніше». Рівень тихого саботажу та відвертого опору системи (стикалася з таким у МО, Мінсоцполітики, МОЗ) такий, що періодично просто «дахівку зносить».

Волонтерство в нашому варіанті — це не пару годин суспільно корисної праці на тиждень. Це вир, це другий фронт, який ми відкрили — можливо, ще не усвідомивши цього.

Волонтерство — це те, що ти не можеш не робити. І зупинити цей процес уже неможливо. Суспільство наближається до відповіді на запитання: хто винуватий? Бо що робити — вже відомо. І для державної машини, яка опинилася в ролі опонента до цієї активної частини суспільства, нині є лише два шляхи: або йти на реальні поступки і реформуватися, або вступити у відкрите протистояння з людьми...

Волонтерство — один із проявів громадянської активності. Еволюційним шляхом формуються та структуруються рухи та проекти. Наступним кроком буде усвідомлення та формування інструментів громадянського та політичного тиску, що призведе- таки до появи нових політичних еліт. Щоправда, для цього треба ще багато працювати. Але зараз такий ємкий час, що події можуть відбутися значно раніше, ніж можна теоретично уявити...

Олена НАГОРНА,
Всеукраїнський патріотичний рух «Захист».

Створили унікальну інвестиційну карту

На Рівненщині створили електронну інвестиційну карту, якій немає аналогів в Україні, запевнили в ОДА. Вона запрацювала на сайті Рівненської агенції із залучення інвестицій «Investinrivne» у двох версіях: англо- та україномовний. На інтерфейс ресурсу нанесено земельні ділянки, об'єкти нерухомості та ділянки із незавершеними будівлями, котрі можуть бути цікавими для потенційних інвесторів, а також усі дані про них. Перший заступник голови Рівненської облдержадміністрації Юрій Приварський переконаний, що віртуальний інвестиційний портал дасть змогу не тільки рекламувати переваги регіону, а й сприятиме залученню коштів іноземних донорів через грантову діяльність.

«У цьому напрямі в області вже є певні напрацювання: Рівненська ОДА реалізовує 11 проектів за міжнародні кошти», — сказав він.

Олександра ЮРКОВА.
Рівне.

У КАДРІ — ТРАВЕНЬ

6 травня 2015. У Києві на території Національного музею історії України у Другій світовій війні відбувся День пам'яті «Примирення заради майбутнього», присвячений 70-річчю Перемоги над нацизмом. У заході взяли участь ветерани УПА, радянської армії, воїни, які воюють в АТО. На знімку: легендарний сотенний УПА Мирослав Симчич, ветеран радянської армії Іван Залужний.

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

У КАДРІ — ЧЕРВЕНЬ

8 червня 2015. Відбулося засідання Міжпарламентської Ради Україна—НАТО. Вступне слово Першого заступника Голови Верховної Ради України, співголови Міжпарламентської Ради Україна—НАТО Андрія Парубія та співголови Міжпарламентської Ради Україна—НАТО від ПА НАТО Рейнел Андрейчук.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

МИ ЗМОЖЕМО!

ГОЛОВНЕ ПРО 2015-Й

Мінськ-2. Угоду, яка передбачає комплекс заходів із деескалації збройного конфлікту на сході України, було підписано 12 лютого в Мінську. Завдяки домовленостям активні бойові дії було зупинено, проте забезпечити стабільний мир в регіоні так і не вдалося.

Світова терористична війна. Так можна охарактеризувати нечувану кількість терактів, які тією чи іншою мірою зачепили громадян понад 90 країн. Жорстокість бойовиків змусила тисячі людей стати біженцями і шукати порятунку в Європі. Проте події 13 листопада в Парижі засвідчили, що терористів кордони не спиняють.

Безпрецедентна кліматична угода. Вона замінить 2020 року Кіотський протокол. Представники 195 країн домовилися скоротити кількість викидів парникових газів, щоб підтримувати зростання глобальних температур у межах 2 градусів за Цельсієм порівняно з доіндустріальним періодом.

Зняття санкцій з Ірану. Розпочався процес зняття санкцій з Ірану, накладених 2010 року ЄС, США та провідними країнами світу. Процес має завершитися в січні 2016 року за умови, що Іран виконає певні зобов'язання. Зокрема, відкриє доступ до ядерних центрифуг та вивезе більшу частину запасів збагаченого урану.

Безвізовий режим. Перспектива запровадження безвізового режиму вже з середини наступного року стала справжнім новорічним подарунком для українців з боку ЄС.

З ПЕРШИХ ВУСТ

Ганна ГОПКО, голова Комітету Верховної Ради у закордонних справах:

— Для мене це був перший рік роботи в парламенті. Рік важливих рішень, що змінюють обличчя країни. Зокрема, завдяки ухваленим цього року законам громадяни можуть тепер контролювати кожну копійку бюджетних надходжень та видатків, бачити реєстри нерухомості, автомобілів, земельних ділянок, мають доступ до архівів, у тому числі комуністичних спецслужб.

Україна зуміла реструктурувати зовнішній борг, наростити валютні резерви, різко зменшити дефіцит «Нафтогазу України», подолати залежність від російських енергоносіїв.

За цей рік ми відродили парламентську дипломатію і разом із колегами з Міністерства закордонних справ та Президентом відстоювали українські інтереси на міжнародній арені. Одностайна підтримка України західними союзниками, продовження санкцій проти Росії мають неоціненне значення для нашої майбутньої перемоги.

Ще один важливий здобуток — обрання України членом Ради Безпеки ООН на 2016-2017 роки, що посилить наші дипломатичні позиції.

З початку 2016 року запрацює зона вільної торгівлі з ЄС, і наші виробники зможуть активніше просуватися на європейський ринок. А українці нарешті зможуть подорожувати Європою без віз.

Сподіваюся, що 2016 рік стане роком рішучої боротьби з корупцією, децентралізації влади, судової реформи, роком відновлення економічного зростання. І, звичайно, всі ми хочемо, щоб цей рік став переломним у відновленні нашої територіальної цілісності та встановленні миру.

САТИРИЧНИЙ РАКУРС

Рік Мавпи, який настає, надихає творчих людей на широкі асоціації. Автор роботи під назвою «Московський цирк» мешкає на тимчасово окупованій території сходу України і виразив своє бачення символу 2016 року. В сатиричній манері художник зобразив основні «досягнення» сусідньої держави, що ними вона щедро «ділиться» з усім світом. Озброєння, гумконвої, імперські амбіції та цінності позавчорашнього дня. Одразу й не розбереш, чи в цьому «цирку» на календарі — прийдешній 2016-й, чи другий 1937-й.

Роботу отримано з власних джерел «Голосу України».

Океан — це просто дуже багато крапель

Більше двох років українці Франції та небайдужі французи невпинно допомагають Україні в цей нелегкий для неї час. Психологи, лікарі, артисти скористалися перевагами своїх професій для волонтерської роботи. Важливо пам'ятати, що за кожним проектом і за кожною ініціативою стоїть особистість, людина, яка зуміла об'єднати навколо себе справжню команду добровольців. «Голос України» вже неодноразово розповідав своїм читачам про волонтерів із Франції. Проте завжди є хтось залишений за межами розповіді. На жаль, і на щастя.

Французький фахівець в галузі нейропсихології та психосоматики і засновник громадської організації **«Smile For Ukraine» Ніколя Такюсель** лише цього року супроводив понад 650 воїнів, пропонуючи їм індивідуальні чи групові консультації. Француз із українським корінням Ніколя переїхав до Києва, де паралельно організує семінари для українських фахівців на тему реабілітації та психологічної допомоги в боротьбі з фізичним болем. «Дуже важливо, щоби українські психологи могли навчити бійців володіти своїми емоціями, долати наслідки нервового перенапруження. Також треба психологічно готувати бійців, що мають вперше їхати на фронт, навчити триматися в стресових ситуаціях, в яких вони обов'язково опиняться», — наголошує молодий фахівець. Другий напрям асоціації — це систематична робота з дітьми-сиротами, особливо з тими, хто живе в прикордонних районах і має велику потребу в психологічній підтримці. За останній рік Ніколя Такюсель відвідав понад 15 дитячих будинків України.

Щотижневі відправки гуманітарної допомоги на передову та сиротам українських бійців стали пріоритетом для організації **«Українське Братство»**, яка впродовж останнього року відправила майже 3 000 кілограмів гуманітарної допомоги загальною вартістю приблизно 10 000 євро. Мотором «Братства» є вже відомий своєю волонтерською роботою оперний співак **Василь Сліпак**, що згуртував навколо себе талановитих молодих артистів і інших мотивованих волонтерів. Організовані концерти класичної музики та виставки-продажі стали головним джерелом надходження пожертвувань для «Братства», яке спільно з асоціацією «Перетинаючи Європу» приходить на допомогу захисникам України і їхнім родинам. Завдяки останній акції «Подаруємо Різдво дітям героїв», запровадженій двома асоціаціями, 220 сиріт війни отримали подарунки від «французького Миколая».

Асоціацію **«Медична і благодійна допомога Франція-Україна»** засновано **Дмитром Атаманюком** — українським фармацевтом, що мешкає у Франції. Ще з часів Майдану організація надає допомогу пораненим та відправляє гуманітарну допомогу в Україну. В березні цього року асоціація спільно зі студентами відправила в Україну три автомобілі швидкої допомоги та медичне обладнання, що завжди є вкрай потрібне в умовах збройного конфлікту. «МБД ФУ» надає також і психологічну підтримку цивільному населенню і солдатам. Цієї осені асоціація організувала в Україні два тренінги з французькими спеціалістами з психотравматології та фахівцями знеболення.

Важко перерахувати асоціації, громадські організації, групи волонтерів чи окремі ініціативи, які сьогодні допомагають Україні. Кожен знаходить свій власний напрям у волонтерській роботі та власний спосіб організації. Звичайно, не обходиться і без шахраїв та просто користливих людей, але це, на жаль, невід'ємна складова будь-якого суспільства. Однак не слід забувати, що кожен із нас — це та крапля в морі, що формує океан. І сила океану — неймовірна.

Анна ЧЕСАНОВСЬКА-ЖАЯР.
Париж.

ПОЛІТ ФАНТАЗІЇ

Короткий список для Ради Безпеки ООН

Коли колега, яка працює над новорічним номером, попросила мене зробити колонку-прогноз, я розгубилася. Спочатку написала казку, в головних героях якої легко вгадувалися розумні й не дуже політики міжнародного масштабу. «Не підійде, — відказала колега. — Потрібен саме фантастичний прогноз». Я ще більше розгубилася. Хіба я скидаюся на Кассандру чи фаната карт таро? Але, трохи поміркувавши, зрозуміла: це мій шанс написати те, що, можливо, ніколи не трапиться, але як би хотілося?

Північна та Південна Кореї об'єдналися

У Пхеньяні зникло керівництво КНДР. Кажуть, воно не виправдало сподівань однієї могутньої сусідньої держави. Кім Чен Ин та компанія, давши ще пару конференцій з-під Ростова-на-Дону, перестали тероризувати свій народ. Розділені під час війни родини возз'єдналися, на кордоні, замість потужної армії і збройних провокацій, — братання. Щоправда, є у цій справі й гірка пігулка. Замість двох державних каналів у Пхеньяні тепер їх сотні, й мешканці КНДР із сумом довідалися, що не виграли чемпіонат світу з футболу, як їх запевняли вожді. І навіть до чвертьфіналу не пройшли!

Іран та Сирія — «мекки» для туристів

Сирійський диктатор Башар аль Асад теж зник. Кажуть, його садиба розташована неподалік Кім Чен Инової. І живуть вони там добре і щасливо. Правда, сусіди жаліються, що надто галасують. У Дамаску поміркована опозиція зуміла об'єднати зусилля і не тільки створила новий уряд, а й спромоглася подолати «Ісламську державу». Сотні тисяч біженців повернулися з Європи додому. Тепер не на човниках, а на великих лайнерах. Сусідній Іран вирішив бути багатим і розумним, а не грізним і бідним. Відмовившись від ядерної зброї та утисків громадянського суспільства, Тегеран почав торгувати нафтою і газом з усіма країнами світу й непристойно багатіти. У древню Пальміру, Тегеран й Дамаск ринули сотні тисяч туристів.

Талібан, «Аль-Каїда», «Боко харам» та «Ісламська держава» зникли

Після повного врегулювання близькосхідного конфлікту (це стало наслідком блискучих дипломатичних переговорів у Женеві, які оформилися у резолюцію Ради Безпеки ООН), мусульмани більше не почуваються, немов у колі ворогів. Популярність ісламістських угруповань падає. В Африці до влади прийшли справді демократичні лідери. Країни Чорного континенту почали багатіти, й потоки прихильників радикальних течій обміліли. Крапку в справі поставили військові Африканського союзу. В Афганістані настав мир, і в талібів не залишилося ні прихильників, ні ланів для вирощування опіумного маку.

У Багдаді все спокійно

Ірак став незалежною державою, на території якої немає жодної іноземної військової бази. Як таке сталося? Громадські лідери країни об'єдналися та ініціювали мирні переговори в Женеві (де ж іще?). Вони запевнили впливові держави, що з країною у безкінечній громадянській війні ті не впораються. А нова влада, яка матиме підтримку іракців, буде вигідна всім.

Палестинська держава стала стратегічним партнером Ізраїлю

Ну можна ж помріяти у новорічну ніч й про таку новину!

Коли колега прочитала мою колонку, то запитала: «А як же Путін? Теж зник?» Ні. Він переїхав. До Гааги.

Тетяна ПАСОВА.

Хай у вас і у нас все буде гаразд!

Усі війни колись закінчуються…

АКЦІЯ «ГОЛОСУ УКРАЇНИ»

Усі війни колись закінчуються. Завершиться і ця. І Крим, і Донбас повернуться до життя у складі єдиної України. Незадовго до Нового року «Голос України» запропонував юним мешканцям окупованих територій написати чи намалювати свої найзаповітніші бажання. Деякі з цих листів і малюнків — перед вами. Це — діти з родин, які живуть з Україною в серці. Наше спільне майбутнє. Наша надія.

А ще відомі українці відгукнулися на пропозицію газети і звернулися з привітаннями до мешканців тимчасово непідконтрольних територій. Адже подумки ми, співвітчизники, — разом. Попри війну, лінію фронту, кордони і блокпости. Нас об'єднує віра у краще майбутнє.

Хай віри птах розправить крила

Люба Україно! Дорогі співвітчизники! Минув іще один надзвичайно важкий для всіх нас рік. Страшний рік війни. Нехай він залишиться в новітній історії нашої держави найважчим, хай забере із собою все те, що завадило нам здійснити свою мрію про мир і розквіт Батьківщини: непорозуміння й упередженість, образи та дріб'язковість, безвідповідальність, марнославство й егоїзм. Так, ми залишилися непереможеними, але потрібно рухатися далі: ми маємо перемогти! Тож нехай новий 2016-й стане для нас роком великої перемоги: перемоги над ворогом, перемоги над собою. Хай подарує привід для величезної радості, виконавши наше заповітне бажання про український прапор над кожним окупованим містом і селом! Хай усе нове, що він принесе, буде тільки на краще нашому народові! Миру та благополуччя нам усім у новому році!

Хай ВІРИ птах розправить крила
І не згортає крил НАДІЇ птах,
Нехай ЛЮБОВ, напнувши всі вітрила,
Живе у наших вчинках і словах!

Українці Донецька.

Олена Стяжкіна, історик, літератор:

— Дорогі Люди! Вибачте, що я не з вами. Вибачте мені і нам усім, що вас — справжніх, сильних, українських — майже не видно і не чутно. А видно і чутно інших, що волею російської окупації спотворили свій розум та сумління.

Коли приходить втома та відчай, коли біль війни стає нестерпним, чи не єдине, що дає сили знову йти до нашої Перемоги, — це ви. Ви — окуповані люди, які чекають на визволення, які малюють на стінах міст наші прапори, які віддають чи не останні гроші на втілення нашої безцінної мрії.

Немає зараз свята, бо російські танки перерізали хід нашого часу, окупанти вкрали нашу землю і нашу радість, а тому для багатьох із нас усе ще триває довгий 2014 рік.

Ми переможемо. І на центральних площах, імена яким нам треба дати, поставимо ялинку і відсвяткуємо і 2015-й, і 2016-й. Сподіваюсь, що тільки ці два. Може, це буде навесні, може, влітку чи ранньої осені. Але яка різниця, в які саме місяці до нас нарешті прийдуть всі наші Нові роки? Головне, що ми обов'язково дочекаємось. Ми переможемо вашою силою, вашою вірою та вашою любов'ю до нашої України без якої, як з'ясувалось, можна існувати, але не можна ані жити, ані дихати вільно. Наші свята попереду. Тож встоїмо.

Ірен Роздобудько, письменниця, поетеса:

— Хочу побажати мешканцям українського сходу стійкості і віри у те, що війна закінчиться, усі ці жахіття залишаться в минулому, навчені в російському ГРУ «зелені чоловічки» підуть з нашої землі, а ми вже самі між собою якось домовимося, як будувати мирне життя. Окупований Донецьк — це мій біль, моя кривава рана, моя особиста втрата. Я тут народилася. Багато друзів і знайомих залишилося по той бік лінії фронту. Для них дуже важливо почути, що тут, у Києві, чи взагалі «по цей бік війни», про них пам'ятають...

Серед моїх знайомих на Донбасі є дуже різні люди. Хтось пише мені у Фейсбук, просить не забувати, передавати книжки, запитує новини «з України», розповідає про життя в окупації, а хтось натхненно працює на вільну від «бандер», «укропів» і здорового глузду «молоду республіку». Останнім мені нічого сказати. Хіба що побажати успіхів у побудові світлого комуністичного минулого...

Повертайтесь, янголи, додому

Так мало мирних років в нашій історії,
Багато болі втрат на нашій території.
Від війни в нас така вже втома…
Янголи, повертайтесь додому!
Зруйновані міста, Луганщина —
немов поникла квітка.
Сиві діти війни — недобра мітка.
Війна, не кради наше дитинство! Пакуй свої валізи!
Для янголів з усіх країн відкрились візи.
Чорне слово, наче писане шматочком вугілля…
Янголи, замалюйте це мереживо божевілля!
В усі міста, країни напишу листи.
Янголи, ви мир на крилах нам повинні принести.
Від війни в нас така вже втома!
Янголи! Благаю! Повертайтеся додому!!!

Поліна ТУФЕКЧІ, 10 років.
Луганська область.

Сергій Жадан, письменник, поет:

— Напередодні свят хочеться побажати миру і спокою всім нашим співгромадянам по обидва боки лінії розмежування. Цю лінію накреслили не за нашим бажанням. Українці 24 роки жили мирно, ніхто ні з ким не воював, нам завжди вдавалося знайти спільну мову. На жаль, сьогодні в країні триває війна. Вона позбавляє найдорожчого — життя, дому, родини. Що швидше настане мир, то швидше ми зможемо відбудувати зруйновані міста і села, школи, лікарні та бібліотеки. Що швидше закінчиться війна, то швидше до своїх домівок зможуть повернутися тисячі громадян, які змушені були залишити рідні міста й села. У нас у всіх попереду багато роботи, й ніхто не примусить нас відмовитись від головного — любові до місця, в якому ми народилися, де ми виростали, де ставали самі собою.

Хочеться передати вітання всім друзям зі Сватового, Старобільська, Рубіжного, Лисичанська, Сєвєродонецька, Слов'янська, Краматорська, Щастя, Трьохізбенки, Волновахи, Маріуполя та інших міст і містечок українського сходу, де трапилось цього року бути. Всім віри, надії й любові!

Євген Головаха, заступник директора Інституту соціології НАНУ:

— Бажаю всім напередодні свят подумати про те, що нас об'єднує. Донеччина й особливо Луганщина — це російськомовні міста і дуже часто — україномовні села. За всіма соцопитуваннями у мешканців Донбасу та інших регіонів України набагато більше спільного, ніж того, що їх роз'єднує. Тим, хто зберіг Україну не тільки в паспорті, а й у серці, бажаю не втратити надію, вірити в те, що незабаром українські прапори повернуться і на Донбас, і в Крим. Коли ми тут, у себе, в центрі, збудуємо гідне життя, якому заздритимуть сусіди, вся ця антиукраїнська маячня розвіється, як дим. Колись прихильники «ДНР» та «ЛНР» зрозуміють, що в їхніх дітей та онуків не буде майбутнього у «сірій зоні» ніким не визнаних республік. Усю Україну зі святом! Бережіть себе і своїх рідних!

Роман Зозуля, нападник збірної України і ФК «Дніпро»:

— Ми вступаємо в новий рік. Звичайно, кожен з нас мріє про щасливе життя для себе і близьких, про мир і злагоду. Цього я бажаю всім нашим людям. Але особливі мої переживання про тих наших співвітчизників, котрі мешкають на сході країни, надто про жителів окупованих територій Донбасу і Луганщини. Ми повинні зробити все від нас залежне, щоб наші люди на територіях, де йде війна, знали і відчували, що Велика Україна постійно думає про них, що вони — члени великої української родини. І ту віру ми повинні підтримувати щодня і морально, і матеріально.

Марійка, 12 років:

— Слава Україні! Зі святом вас! Щиро вітаю та бажаю святкової феєрії, відчувайте сповна насолоду від зимових свят разом із близькими та друзями. Нехай кожен день стане справжнім дивом!

Валерія, 7 років:

— Усім мирного неба над головою. Бажаю, щоб закінчилася війна, було тихо. Я дуже хочу, щоб Дідусь Мороз приніс під ялинку цукерки і дуже великі пазли. Слава Україні! Усім здоров'я і щастя.

Дай нам, Боже, на життя, на буття, на статки, на достатки

МИ ЗМОЖЕМО!

ДОБРИМ СЛОВОМ ПРО 2015-Й

В умовах війни зародилася й почала розвиватися нова українська армія.

Завдяки волонтерам і всупереч старим відкатним схемам пробилися паростки дієздатної служби тилу.

Намітилися зрушення в роботі вітчизняного оборонпрому не в цілому, а конкретно на потреби передової й на майбутнє Збройних Сил.

Прийшло розуміння, що протистояння російській агресії на всіх фронтах: військовому, політичному, економічному, інформаційному — це всерйоз і надовго. Що потребує зміни ставлення до ситуації, вибору правильної тактики й стратегії, яка дасть змогу не втратити своїх позицій, обстояти національні інтереси в умовах затяжної війни з перспективою на перемогу.

З ПЕРШИХ ВУСТ

Дмитро ТИМЧУК, народний депутат України, член Комітету Верховної Ради з питань нацбезпеки й оборони, координатор групи «Інформаційний спротив»:

— У році, що минає, одержавши гіркий досвід російської агресії, ми нарешті почали створювати не паркетну, а справжню армію, яка здатна виконувати завдання з оборони країни. Наші бійці й командири молодшої й середньої ланки мають унікальний досвід ведення гібридної війни й можуть його передавати.

Залишається багато питань — з переходом на стандарти НАТО, з перебудовою системи управління, з впровадженням нової філософії менеджменту і т. д. Але головне — уже є бойові елементи тієї військової структури, яка відповідає сучасним загрозам. Решта — справа техніки.

Позитив у тому, що Україна нарешті почала вкладати кошти в розробку озброєнь. І це гарний потенціал для майбутнього, щоб наша оборонка розвивалася самостійно.

На жаль, через кризову економічну ситуацію в бюджеті на наступний рік передбачено мало грошей на оборонні потреби. Ці кошти дають змогу утримувати вже зайняті позиції, але не дозволяють проводити кардинальну реформу Збройних Сил України, у необхідності й актуальності якої немає сумнівів.

Діана, 8 років:

— У Новий рік я хочу отримати в подарунок МИР! Щоб у нас не стріляли і все було добре. І щоб на Різдво було багато снігу.

Олег Філімонов, одесит, джентльмен, телеведучий, артист і взагалі непогана людина:

— Дорогі мої співвітчизники! Усі ті, хто волею долі не залишив тимчасово окупований Крим і Донецьку й Луганську області. Не беруся судити про всю Україну, але від імені Одеси і її жителів скажу: ми думаємо про вас! Шкода, що не можемо поїхати один до одного на Новий рік і випити по чарочці за здоров'я й удачу. Я впевнений, що це не назавжди! Впевнений, що через зовсім короткий час усе це божевілля закінчиться, і я привезу свої нові вистави до Ялти, де в мене друзі, до Сімферополя, де в мене рідні, до Донецька, де нас завжди зустрічали аншлагами, і до Луганська, де в мене багато знайомих пацанів. З Новим роком! Нехай він принесе мир на нашу багатостраждальну землю! І бережи вас усіх Господь!

Євген Степаненко, телеведучий (проект «Війна і мир» на каналі UA: Перший), учасник АТО:

— Коли ми були маленькими, то з нетерпінням чекали на Діда Мороза з подарунками. Ні, ми, звичайно, десь там, у глибині душі, знали, що Дідусь Мороз — ніякий не чарівник, а перевдягнений дядько Василь із сусіднього кварталу, але нам так хотілося, щоб прийшов ось цей, нехай навіть перевдягнений дядько Василь, і відразу все стало добре — подарунки, багато «Олів'є», і все стабільно.

Я хочу нам усім побажати скоріше вирости. Бо не буває ніяких Дідів Морозов і Санта Клаусів. Не буває добрих перевдягнених дядьків, які прийдуть і за нас усе зроблять. А є наша спільна країна, яку нам усім потрібно будувати. Для себе. Не для Дідів Морозів і Санта Клаусів. Віри нам усім і сил!

Федір Стригун, художній керівник, режисер–постановник і актор Львівського національного академічного українського драматичного театру ім. Марії Заньковецької:

— Наш театр імені Марії Заньковецької був на сході України тричі. І коли актори приїхали додому, то з великим бажанням сказали, що хочуть туди знову... Так гарно їх там приймали! Актори відчули доброзичливість людей.

Коли випала нагода поїхати втретє, із виставою «Сватання на Гончарівці», то я подумав, що дехто може не погодитися — далека дорога, 23 години в автобусі, понад 1300 км... Але ніхто не відмовився, навіть актори поважного віку, яким за 70! Я інколи думаю, що нам треба було ще більше туди їздити, спілкуватися, адже це були такі гарні зустрічі! Можливо, усе би йшло інакше...

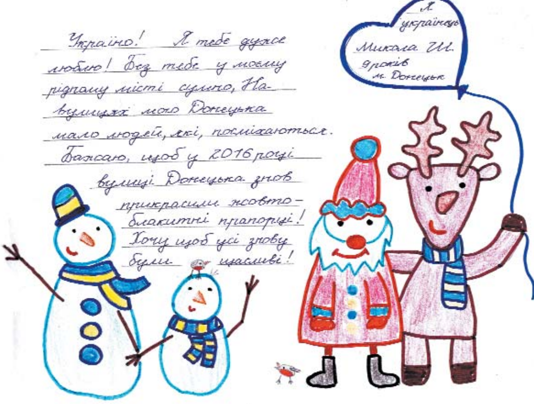
Також бували із гастролями в Криму 1994-го... Нам казали: «Не їдьте, та що ви там не бачили?» А взяли — та й поїхали! Потоваришували з місцевими акторами різних національностей. Для кримськотатарського театру зіграли у фонд декілька вистав! Ми просто свого часу приділяли один одному мало уваги, на жаль.

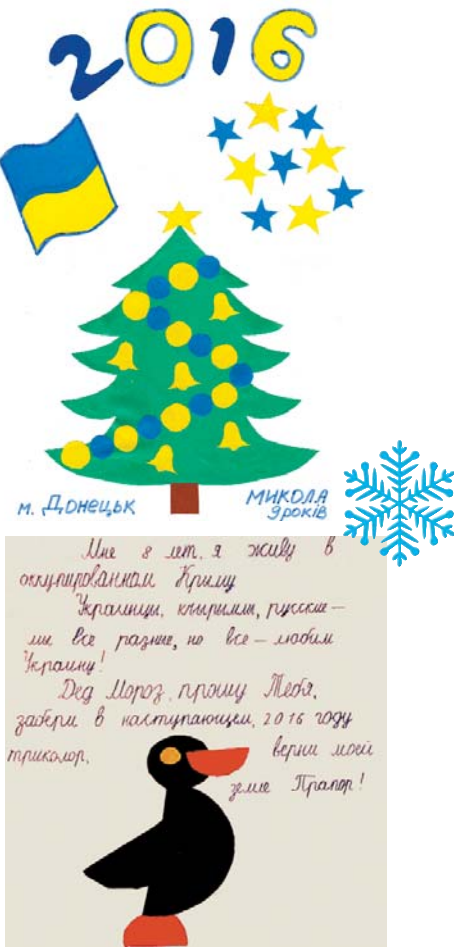
А те, що зараз відбувається, — це все якась диявольська робота, сварити людей, настовбурчувати їх. Нам зараз потрібне терпіння — не піддаватися на провокації, не йти на дурні заходи, шанувати один одного. Новий рік — це просто нова сторінка, а Різдво відкриває нам небо, ми звертаємося до нього й просимо про здоров'я і про світлий розум... Бажаю всім українським родинам миру, спокою, єдності й вірю, що у нас все буде добре!

«Мене звати Данило. Мені шість років. Я люблю своїх батьків і весь рік їх слухався. Дідусю Морозе, виконай моє бажання, щоб настав Мир. Дідусю, чекаю тебе в гості».

«Мене звати Настя, у мене є папуга Кеша і хом'як Хома, а ще кіт Кузя. Я їх люблю і доглядаю за ними. Я дуже люблю своїх маму, тата і брата. Я хочу, щоб не було війни і всі жили в мирі. А ще я хочу сукню і туфлі, як у принцеси, і ще сестричку».

ПРИВЕТ ДЕДМОРОЗ! МЕНЯ ЗОВУТ АНЯ. Я ХОЦУ ОЛЕНЯ. А ЕЩЁ Я ХОЧУ ЧТОБЫ ВСЕ БЫЛИ ЗДОРОВЫ И СЧАСТЛИВЫ. И НЕБЫЛО ВОЙНЫ!!!

ПРОРОЦТВО ОПТИМІСТА

Ворог помре... від заздрості

На початку 2016-го в Міноборони за участю місцевого «волонтерського десанту» влаштували презентацію ново-старої солдатської їдальні, у яку повернулися військові кухарі. На дегустацію запросили весь Генштаб, щоб перевірити на практиці здатність польової кухні нагодувати весь командний склад екзотичною стравою за прадавнім «совковим» рецептом — перловкою з комбіжиром. Але замість брому, як було заведено за старою інструкцією, недосвідчений кухарчук (або досвідчений диверсант) присмачив кашку невідомою отруйною речовиною. Можливо, її винайшли в секретній лабораторії, або ж це була біологічна зброя неправильної дії. У результаті МО й Генштаб у повному складі одержали потужну інтоксикацію свідомості й совісті.

Процеси виявилися незворотними. Чиновники військового відомства перестали саботувати свою роботу, очистилися від корупції й самолюструвалися. Генштаб на чолі з начальником мужньо вирішив провести ротацію у своїх лавах, поступившись місцями патріотично налаштованим кадрам з бойовим досвідом і стратегічним мисленням. А далі все відбувалося як у кіно, яке крутять у пришвидшеному темпі. Написали й затвердили всі необхідні програми розвитку ЗСУ, оборонну стратегію, сформували держзамовлення для вітчизняного ВПК із урахуванням реальної потреби армії. Вітчизняний оборонпром розпочав масове виробництво бронетехніки, артустановок, літаків, засобів зв'язку... «Оплоти» і «Дозори» сходили з конвеєра десятками й одразу вирушали на передову. Почали діяти Сили спецоперацій. Тендер на забезпечення військовослужбовців формою й взуттям виграла американська компанія, яка веде постачання солдатів НАТО.

На щотижневих брифінгах Міноборони рапортувало про освоєння кожної копійки з 56 мільярдів, виділених на потреби армії в 2016 році. Симптоми отруєння невідомою речовиною, що активізує совість, виявилися в масовій відмові військових чиновників брати участь у «чорних» тендерах, хабарничати й виводити бюджетні кошти наліво. Згодом стан погіршився настільки, що вони стали віддавати власні заощадження на потреби ЗСУ. Причому робили це тихо, без піару, боячись розголосу.

У якийсь момент прогресування невідомої досі хвороби, яка перетворилася на епідемію, українські волонтери впали в депресію. Виявилося, армія народних інтендантів більше не потребує. Навіть тепловізори й прилади нічного бачення почали поставляти на передову за рахунок оборонного бюджету.

А паралельно в тилу бійці АТО без проблем одержували статус учасників бойових дій, заслужені нагороди, пільги й квартири. Лікарі безплатно і якісно лікували поранених і протезували інвалідів. У військкоматах утворилися черги бажаючих підписати контракт із армією нового типу. Чоловіче населення країни перестало бігати від повісток громадянського обов'язку, повернулося до легальної роботи, що відразу ж позначилося на надходженнях у бюджет. В Україні сформувалася боєздатна, одягнена, нагодована й озброєна армія, яка мала бойовий досвід гібридної війни.

І от коли наша доблесна армія, підтримувана міцним тилом, уже готова була піти в атаку й зачистити українські землі від окупантів, у Генштабі дали... відбій операції. Просто воювати виявилося ні з ким. Від повідомлень ФСБ і ГРУ про казкову силу й дух «укропів» кремлівського наполеона грець побив. Із цього приводу в кисельовському ящику зіграли аж ніяк не військовий марш... Військовослужбовців ЗС РФ терміново відкликали з відрядження. Інші гібриди швидко загинули — хто з туги за керівною московською рукою, хто від безвиході, хто в довгому очікуванні чергового путінського «гумконвою», який уже нікому було надіслати...

Ольга ВАУЛІНА.

А ви, вороги-супостати, геть з нашої хати!

Висіли в хаті павуки всі зимові свята

Що поставити в покуть на новорічну ніч — ялинку чи павука? Відповідь на це запитання для наших сучасників більш як очевидна — звичайно ж, ялинку. А ось наші пращури замість неї віддавали перевагу солом'яному плетиву, як в народі іменувалося «павук». Понині традицій «павука» дотримується Ольга Чорноус — жителька села Нараїв, що в Дубенському районі на Рівненщині.

Ольга Петрівна — чи не єдина на теренах Волині обрядниця, яка пошановує солом'яного павука. Більше того, представляє його, плетеного із соломи, на різного роду виставках, фестивалях, конкурсах. При цьому зазначає, що робить це не заради якоїсь винагороди чи потіхи. А заради того, щоб не відійшло у небуття те, що залягло в душу нашого народу.

— Ялинка — то набуток радянської системи, — каже селянка. — Добрий він чи ні, нині намарне судити. Натомість я згадую бабцю, для якої найбільш символічною прикрасою на Новий рік та Різдво було солом'яне плетиво. Називали його павуком, тим створінням, яке символізувало щастя та везіння. Для виготовлення павуків нарізали соломинки необхідного розміру. Через внутрішню частину пронизували ниточку, що скріплювала їх. Таким чином виходили кубики та квадратики з різними формами. З них, власне, й формували різноманітні фігурки. Підвішували їх зазвичай на кінській волосині до стелі. Од найменшого поруху повітря такі легенькі «павучки» постійно рухалися, створюючи враження живої істоти. Прикраси на них — лушпиння з кукурудзяного качана, або ж зібранки з осіннього листя.

Висіли в хаті такі «павуки» впродовж усіх новорічно-різдвяних свят — аж до Водохреща. Вони вважалися напрочуд чутливими — коли до них підносили руку, солом'яні створіння починали крутитися. За цим крутінням, якщо добре придивитися, можна було спізнати свою подальшу долю. А ще бабця казала, що наші предки-слов'яни вважали, нібито саме павуки «заснували світ».

На цьогорічні свята Ольга Чорноус уже створила декілька святкових павуків. Вони займуть своє почесне місце у хатньому покуті. Водночас нагадуватимуть про славних попередників і славні традиції.

Євген ЦИМБАЛЮК.
Млинів Рівненської області.

На знімку: Ольга Чорноус зі своєю святковою ялинкою — прадавнім солом'яним павуком.

Фото автора.

Ялинка стоятиме до весни

Дивовижну картину спостерігали наші гості, коли наприкінці січня 2015 року бачили у квартирі абсолютно зелену новорічну ялинку. Більше того, майже всі її гілочки дали приріст до десяти і більше сантиметрів. Простояла ж ялинка майже місяць у кімнаті звичайної багатоповерхівки із сухим повітрям при температурі 22-24 градуси. То що ж продовжило життя лісовій красуні?

Уже багато років ставимо ялинки в одну і ту ж підставку: трубу діаметром 150 міліметрів з привареними до неї ніжками і болтами для кріплення стовбура. Завжди, аби деревце швидко не втрачало хвої, заливали в трубу-основу звичайну воду з крана. З календарів і газет вичитували різні поради, як продовжити зеленій красуні життя. Хтось пропонував додавати у воду цукор, хтось аспірин, але це допомагало мало. Вже через днів десять ялинку доводилося викидати, засмічуючи при тому все сухою хвоєю. Але минулого нового року дружина цілком інтуїтивно вирішила додати у воду (приблизно на літр) столову ложку рідких добрив для кімнатних рослин. Потім, через кожні два-три дні, знову по кілька крапельок. І вже за декілька днів ми побачили, що бруньки на ялинці набухли, а потім із них почала рости світло-зелена хвоя. Через півмісяця вона стала своєрідною прикрасою нашого новорічного деревця. Звичайно, було шкода викидати його на вулицю. Але вже наближалися весняні свята, і тримати ялинку в хаті було якось незручно. Ще кілька днів я проходив повз неї і здавалося, що ялинка докоряє мені за зраду. Бо на інших її колегах, що лежали поруч, жодної хвоїнки, а вона ніби щойно вийшла з травневого лісу.

Микола ВОЛИНСЬКИЙ.
Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

ДОБРИМ СЛОВОМ ПРО 2015-Й

Нарешті почалася реформа правоохоронних органів. Уже цього року на вулицях українських міст з'явилися нові поліціянти. У соціальних мережах здебільшого позитивні відгуки про роботу цього підрозділу МВС. Але, варто розібратися, наскільки сучасні поліцейські відрізняються від своїх попередників. І чи зможуть вони заслужити довіру суспільства?

Більшість громадян впевнені, що це і є та сама довгоочікувана реформа міліції. Бажаючих стати правоохоронцями відбирали за абсолютно новими критеріями та навчали за світовими стандартами. Від міліціонерів патрульних поліцейських відрізняє не лише форма, зарплата та фізична підготовка, а мотивація. Як переконують в МВС, вони — не представники карального органу, а варта громадського порядку, яка діє в інтересах громадян.

Як проходитиме далі реформа МВС — сказати важко. Єдине, що тішить та залишає надію — це обов'язкова атестація всіх співробітників органів внутрішніх справ. Сподіватимемося, що так зване кумівство більше не пройде. Посади отримають ті, хто насправді цього гідний. Утім, все залежить від людей, які прийдуть на місця. Якщо нові поліцейські ставитимуть безпеку та правопорядок у країні вище за власне збагачення та інтереси, то і кошти на перейменування та атестацію будуть витрачені недарма. І в суспільстві стане спокійніше.

З ПЕРШИХ ВУСТ

Євген ЗАХАРОВ
правозахисник:

— Реформування органів внутрішніх справ в цьому році я б відніс до досягнень влади. Адже нині істотно збільшилася кількість людей, що займаються охороною громадського порядку, і автопатрулів. Як результат — поліцейські стали швидше реагувати на повідомлення телефоном 102. Це збільшує довіру суспільства до людей у формі.

У КАДРІ — ЛИПЕНЬ

28 липня 2015.
Київ. З нагоди Дня Хрещення України-Руси у Володимирському Кафедральному Патріаршому соборі Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет відслужив Божественну літургію.

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

У КАДРІ — СЕРПЕНЬ

24 серпня 2015.
На столичному Майдані Незалежності і Хрещатику святкують 24-ту річницю Незалежності України. Фото на згадку зі співробітниками нової поліції Києва.

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

Щоб добробут був у домі, щоб усі були здорові

ДОБРИМ СЛОВОМ ПРО 2015-Й

Фільм українського режисера Мирослава Слабошпицького «Плем'я» очолив список 10 кращих фільмів 2015 року, який представив американський журнал «The Hollywood Reporter».

Фільм режисера Євгена Афінеєвського «Зима у вогні» про протести на Майдані в Києві увійшов до короткого списку претендентів на премію «Оскар» у категорії документальних фільмів. П'ять кандидатів, які змагатимуться за «Оскар», оголосять 14 січня. Церемонія вручення «Оскара» відбудеться 28 лютого у Лос-Анджелесі.

Улітку в київському «Мистецькому Арсеналі» відбулася найповніша і наймасштабніша виставка робіт Катерини Білокур, приурочена до 115-річчя з дня народження художниці. Виставка тривала майже вдвічі довше запланованого. Тільки першого дня експозицію побачило майже тисяча відвідувачів.

У квітні відбулася офіційна презентація та запуск суспільного мовлення за участю перших осіб держави. Для втілення закону про суспільне телебачення і радіомовлення України передбачено три роки, проте голова Держкомтелерадіо Олег Наливайко пообіцяв, що суспільне мовлення з'явиться як пілотний проект вже на початку 2016-го.

Ухвалено закон про доступ до архівів репресивних органів комуністичного тоталітарного режиму 1917—1991 років. Протягом двох років СБУ має передати ці архіви Українському інституту національної пам'яті. Документи мають оцифрувати і оприлюднити он-лайн.

З ПЕРШИХ ВУСТ

Микола КНЯЖИЦЬКИЙ (Комітет з питань культури і духовності, «Народний фронт»):

— Минулий рік став знаковим для усвідомлення нашої історичної спадщини, початку реформування не лише культурних інституцій, а й ставлення до минулого та сьогодення. Ми ухвалили рішення відкрити архіви радянських репресивних органів, ми засудили комунізм і розпочали декомунізацію. Ми розробили проекти законів про підтримку книгovидання, української літератури, українського кінематографа. Наш медіапростір очистився від пропаганди агресора, масово почали знімати українські фільми та серіали. З квітня наші громадяни знатимуть, хто є власником теле- та радіоканалів, оскільки набуває чинності закон про прозорість медіа-власності. І головне: у році, що минає, Верховна Рада України ухвалила постанову про визнання депортації 1944 року геноцидом кримськотатарського народу. Уміючи співчувати іншим, ми вчимося гідності. В умовах окупації це надзвичайно важливо. Боротьба за незалежність лише починається. Ми боремося на фронтах, ми боремося в кожному українському місті та селі, навчаючись будувати власну громаду та власну країну. Усе в нас обов'язково вийде. З Новим роком!

Володимир ЗЕЛЕНСЬКИЙ, актор, режисер, продюсер, художній керівник студії «Квартал 95»:

— Я вітаю вас із Новим 2016 роком: і слуг народу, і хазяїв життя, і звичайних нормальних людей — усі 45 мільйонів українців! Бажаю нам усім у наступному році миру й добра, гарного почуття гумору, яке допомагає пережити навіть непрості часи. Хочеться, щоб часи ці закінчилися, щоб замовкли гармати і заговорили музи. Щоб в Україні знімали багато доброго кіно й серіалів, а держава в цьому допомагала. Або хоча б не заважала.

«ЩАС СПОЮ!»

Древо нашого роду і народу міцнішатиме

Рік, що минув, для уславленого фольклорного гурту «Древо» з села Крячківка Пирятинського району, що на Полтавщині, був особливим, ювілейним. У жовтні йому «стукнуло» 55. Не місяців — років... Упродовж п'яти з половиною десятиліть поспіль колектив, візитівкою якого стали дві народні пісні з популярного радянського мультфільму «Жив-був пес», уже четвертим (!) складом дивує світ унікальним багатоголоссям.

Свій спів не стилізують під фольклор, не «вдягають» його у нові шати для сценічних майданчиків, а просто співають. Так, як робили це їхні предки і 100, і 200 років тому. Тож їхнє «Древо» вкорінюється все глибше і глибше.

А якою видається їм найближча перспектива? Чого чекають від Нового 2016 року для свого колективу, нашої пісні, культури? Про це запитую в солістки гурту і однієї з його фундаторок Надії Роздабари.

— Нам, як і раніше, не сидітиметься вдома, — відповідає Надія Микитівна. — Уже на Різдвяні свята вирушимо до Чернігова, куди запросили поспівати щедрівок і колядок. Виконуємо їх небагато, та тільки тому, що презентуємо винятково свої, крячківські. Саме ті, які в наші шкільні роки починалися словами «Новий рік народився». Та бабусі тоді нас виправляли: народився Христос... Навесні, певно, поїдемо в Угорщину, де маємо давнього друга і шанувальника. Він запрошує на фольклорний фестиваль. Звісно, не оминатимемо і Сорочинського ярмарку та інших «домашніх» зустрічей із глядачами.

— Останнім часом чимало виконавців намагаються, так би мовити, «осучаснити» фольклор. Тож навіть жінки в літах зі стрічками й віночками на головах у своїх виступах не цураються ні відвертих жестів, ні «мiцних» слівець та відкритого одягу...

— Вважаю це не фольклором, а пародією на нього. Ні оті «лісапетні» пісні, ні вихиляси тілесами довкола сала мені, м'яко кажучи, не подобаються. Чому? Та тому, що це неприродно, така публічна розкутість чужа для української жінки. Ми також знаємо справжні сороміцькі пісні, та, даруйте, перед дітьми й підлітками їх раніше ніхто ніколи не співав. Якби бабусі деяких сьогоднішніх «фольк-виконавиць» почули і побачили творчість останніх, то, мабуть, перевернулися б у місцях свого вічного спочинку... Якось нам довелося просто відмовитися від участі у телепередачі, «присмаченій» таким недорікуватим «фольком».

Сьогодні в Україні й у Європі та світі, навпаки, повертаються до справжнього. Ми були вражені тим, як сприймали автентичні українські народні пісні у Франції та Німеччині, коли виступали там у 2009 і 2014 роках. А скільки люду звідусіль приїхало до нас у Крячківку минулого літа на фестиваль «Древо роду кобзарського»! Після того, як ми заспівали «Забіліли сніжки» на ювілейному концерті відомої рок-групи «Брати Карамазови» у столичному палаці «Україна», хлопці й дівчата цілували нам руки, обіймали. Одна з дівчат пояснила: «Ваші пісні — як мамина колискова». Ви бачили не менш щирі емоції молоді під час нашого виступу на рок-фестивалі у Полтаві кілька місяців тому. Зрештою, зовсім нещодавно, коли відзначали 55-річчя «Древа» у київському музеї Івана Гончара, нам підспівували діти, яким по 10-12 років. Тож мій головний прогноз на 2016 рік буде таким: нашої пісні, мови, культури і, власне, України у світі стане більше. Так само міцнішатиме древо нашого роду і народу всередині країни. Тільки плекати його і поливати живлющою водою маємо всі разом.

Василь НЕЙЖМАК.
Полтавська область.

Музей на крилах

До його створення долучилася і наша газета

Про експонати цього музею не говорять «передали», «купили», «доправили». Це ангели, і вони злетілися сюди з усієї України. Організатор музею так і каже: «А цей ангел прилетів до нас із...»

Ідея створення музею ангела «На крилах» належить десятирічній дівчинці Поліні. Вона почала малювати ангелів, щойно навчилася тримати олівець. Малюнки були різні. Одного разу вона зобразила ательє, у якому шиють одяг для ангелів, а поруч — блакитні й рожеві платтячка, крила й німфи. Полінкаподитячому вважала, що в ангелів — цих божих створінь — повинна бути своя мода. Пізніше, коли на Донбасі розпочалися бойові дії, дівчинка філософськи відзначила: «Війна почалася, тому що ангели залишили Донбас, а щоб повернути мир, треба повернути ангелів».

Організатором проекту стала мама Поліни — підполковник міліції у відставці Олена Стеценко, вона ж і волонтер всеукраїнської організації «Громадянський корпус». Величезну допомогу й усіляку підтримку надав президент цієї організації Роман Солодкий, а благословення дав владика Сєверодонецький і Старобільський Никодим.

Першою експозицією вважається колекція ангелів, яку Полінка збирала кілька років. Схожого музею в Україні немає, тому ідея отримала активний відгук у користувачів соціальних мереж, де Олена розмістила інформацію про це. Однією з перших відгукнулася сестра Надії Савченко — Віра. Від неї прилетів ангел, якого сестри виготовили для своєї домашньої ялинки ще в 2009 році. Вона подарувала цю новорічну іграшку з побажаннями любові й миру Донбасу, конкретно — Луганську, з яким пов'язане життя Надії. «Музею «На крилах» бажаю не скласти крил!» — написала Віра й поставила підпис: «Віра з Надією з любов'ю». Вона пообіцяла, що наступного разу передасть ангела оригамі, який спеціально для музею зробить Надя.

У музеї багато унікальних експонатів, а точніше, експонатів із цікавою історією. Олена показує шматочок обламаної деревинки, до якої прикріплено пласке зображення ангела. Цей подарунок прилетів із Прибалтики, довго він був талісманом однієї родини після такого випадку: корабель зазнав аварії і йшов на дно. Люди просили бога про допомогу, оскільки ікони на кораблі не було, вони знайшли зображення ангела й молилися йому. Ті, що залишилися живими узяли з собою уламок декору корабля із зображенням ангела й зберегли його. А тепер передали туди, «звідки відлетіли ангели», з надією, що він збереже людські душі.

Серед білих ангелів, які злетілися в Кремінну з усіх куточків України, Польщі, Азербайджану, Італії, Білорусі, а також з окупованих територій Луганщини — Стаханова, Луганська й Краснодона, що дуже важливо, впадають в око дві чорні фігурки. Вони різко дисонують на тлі світлих тонів. Однак, незважаючи на свою чорність, — це добрі, стійкі ангели, що вижили в екстремальній ситуації. Під час пожежі в будинку по вулиці Трудовій у Рубіжному згоріло все майно, пополопався посуд, але ці дві фігурки не згоріли у вогні, залишилися цілими й непошкодженими. Тільки сильно покрилися кіптявою.

Про мир і любов говорить кожний ангел, що прилетів сюди, і кожний лист, який його супроводжує. Ігор Алексюк до війни на Донбасі очолював організацію пластунів у Луганську. Двічі побував у полоні в бойовиків, нині живе у Львові. Коли довідався про створення незвичайного музею, від нього в Кремінну прилетів ангел. Оригінальність композиції полягає в тому, що ангел стоїть на блакитних хмарах, якими є короткі листи. В одних — міркування про мир, любов і добро, в других — мудрість: «Війни народжуються й умирають у головах політиків, яких залишили ангели».

Звертає на себе увагу ще один експонат — 22 скріплених разом керамічні дзвіночки у вигляді янголяток. Його подарував музею колишній комбат Вадим Гусаков з Харкова. Свого часу його 22-га бригада дислокувалася в Кремінній. Поліна мріє, щоб такі само дзвіночки з'явилися в дітей на окупованій частині області, і в один із днів у призначений час вони залунали б в унісон з ангелами-дзвінками на українській території. Це буде дуже символічно.

У музей уже прилетіло 650 різних янголят. Усім їм дав притулок Кремінський чоловічий монастир, але сьогодні йдеться про створення «Музею на крилах». Несподіваний подарунок від 22-го батальйону започаткував акцію. Бійці подарували музею... цеглину, яка стане символічною основою для будівництва музею. Ідею підхопили кадети Кремінського кадетського корпусу імені «Молодої гвардії», обласний військкомат і багато інших. «Голос України» теж кладе свою цеглинку в майбутній будинок для ангелів.

Павло ВОРОНЦОВ.
Луганська область.

На знімку: ангел від Віри та Надії Савченко.

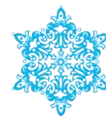
Фото автора.

Поліна в оточенні ангелів.

Хай панує між вами щодня щире слово і правда свята!

Українська діаспора в США подарувала малюкам Донбасу спортмайданчик

Сучасний спортивний майданчик придбано й облаштовано для вихованців Краматорського дошкільного дитячого будинку №3 «Гайок» за підтримки діаспори українців, які живуть у США.

Малятам з «Гайка» припало до душі спортивне містечко.

До всіх випробувань додалася війна

Незвичайні малята віком від 3 до 6 років, які виховуються в дитбудинку Краматорська, на своєму дитячому віку встигли пережити надто багато. За словами директора закладу Раїси Мусієнко, матусями для цих дошкільнят стали вихователі, оскільки діти, які перебувають тут, позбавлені батьківського піклування або є сиротами. А ще малята страждають на вади розвитку, тяжкі порушеннями мови та інші недуги. До всіх життєвих випробувань вихованців «Гайка» додалася війна на Донбасі. Через неї краматорський дитячий будинок пережив дві евакуації. Спочатку — навесні 2014 року, коли місто окупували банди проросійських бойовиків. Другий раз евакуацію довелося проводити в лютому 2015 року — після обстрілу центру міста терористами із РСЗВ з не підконтрольної українській владі території...

Про краматорських дітей-сиріт цього року дізналася Катерина Малахова — молода українка, яка 10 років тому переїхала жити в Бостон і тепер представляє благодійну організацію «Соняшник миру». Колеги порадили Катерині звернути увагу на краматорський «Гайок». Долі вихованців дитбудинку зворушили не тільки її, а й серця інших українців, які мешкають у США.

Між Бостоном і Краматорськом установився зв'язок — спочатку в телефонному режимі. Добродійників цікавило головне: чого потребують малята й чим жителі США можуть їм реально допомогти.

Допомогу збирали по центу з родини

Як з'ясувалося, у дитбудинку давно мріяли про новий спортивний майданчик з устаткуванням, що відповідало би віковим особливостям і потребам малят і забезпечувало різні види рухової активності. Особливо корисно, наприклад, дітям для фізичного розвитку тримати рівновагу, вчитися метати м'ячі, пролізати через перешкоди. Саме таке обладнання виробляється спеціалізованим підприємством у Харкові, однак через ціну питання — понад 45 000 гривень на облаштування усього майданчика — годі було й мріяти про швидке втілення ідеї...

Тим часом навколо майбутнього проекту вже зав'язався ланцюжок з багатьох людей — як у США, так і в Україні, готових допомогти краматорським дітям. Як розповіла Катерина, в Бостоні до збору необхідної суми стали долучатися звичайні родини українських емігрантів. Волонтери «Соняшника миру» почали з того, що попросили дітей принести монетки зі своїх скарбничок. 11-літня Софійка Синейко вирішила зателефонувати до всіх своїх знайомих і сусідів із проханням виділити по одному центу для дітей Донбасу. В такий спосіб вона набрала 45 доларів вагою 12 кілограмів! Родина Криваничів разом із трирічним сином принесла важку скарбничку з монетами на 70 доларів. Були родини, які влаштували дні народження на підтримку «краматорського» проекту. Через те, що збір коштів стартував у травні, коли багато хто вирушив на літній відпочинок, втілення ідеї дещо загальмувалося. Але вже в жовтні 2015 року в Бостоні відбувся арт-пікнік для дітей, під час якого діаспорі таки вдалося зібрати необхідну суму для дитячого майданчика. Під час заходу «Соняшник миру» підготував цікаві ігри, танці, творчі завдання. Інша організація — Українсько-американська молодіжна асоціація з Бостона приготувала смачні страви, прибуток від реалізації яких теж пішов на потреби майданчика в Краматорську.

Софія Синейко (вона тримає монети вагою 12 кг) разом із батьками.

Добро не знає відстаней і кордонів

Коли кошти зібрали й заплатили виробникові, устаткування з Харкова було швидко завезено й змонтовано на території «Гайка», ставши нині справжньою окрасою не тільки дитячого будинку, а й Краматорська. Стінка «Забава», тунелі «Ведмежата» і «Жабеня», колода «Змійка», лаз «Кораблик», спортивний комплекс «Ракета» — все це тепер у розпорядженні маленьких мешканців дошкільної установи.

«Цей проект об'єднав представників української діаспори в Бостоні в спільному прагненні творити добро, — зазначає Катерина. — Під час ігор на майданчику в дітей розвиваються творчість, уява, вони стають відкритішими для спілкування. Ці діти пережили стрес, однак завдяки ігровим заняттям малята зможуть подолати його наслідки».

«Поява цього майданчика була схожа на казку, — розповідає методист дитбудинку Людмила Дубровська. — Адже кажуть, що перед Новим роком мрії про дива збуваються. Ми щиро вдячні нашим новим друзям з Америки за такий подарунок. Діти щиро радіють яскравим гойдалкам, а ще — новим друзям. Їх хоч і відділяє від Донбасу відстань у тисячі кілометрів, але ж не дарма вважають: милосердя не знає ні відстаней, ні кордонів».

Владислав ЛЕОШКО.
Фото надано автором.

ЗА ДОХОДИ!

Бюджет Хмельницького збалансований і бездефіцитний

Після прийняття державного бюджету стало зрозумілим, що доходи обласного центру в новому році збільшаться на 35,4 мільйона гривень. Загальний обсяг становить 1,6 мільярда гривень, повідомив начальник міського фінансового управління Сергій Ямчук. Основними джерелами залишається податок на доходи фізичних осіб, єдиний податок для суб'єктів малого підприємництва, акцизний і земельний податки. До того ж у повному обсязі буде забезпечено зростання заробітної плати для бюджетників згідно з підняттям прожиткового мінімуму. Також збільшено видатки на харчування дітей в освітніх закладах. Зростуть розміри матеріальної допомоги для учасників Антитерористичної операції та членів їхніх сімей, інвалідів, ветеранів війни та праці, а також малозабезпеченим громадянам міста. Крім того, збільшено матеріальні видатки для надання допомоги учасникам та ліквідаторам аварії на ЧАЕС і громадським організаціям, що опікуються ветеранами та інвалідами. Чималі видатки передбачаються також для ремонту доріг, прибудинкових територій, утримання житлового фонду. 28 мільйонів гривень буде спрямовано на компенсацію пільгового проїзду хмельничан у тролейбусах.

«Проект бюджету на наступний рік має дуже потужну соціальну складову. Він збалансований та бездефіцитний. Ми врахували все: від розміру матеріальної допомоги до компенсації за безплатний проїзд для пільговиків. Також принциповими були питання збереження лікувального закладу в Гречанах та фінансування харчування дітей. Ми входимо у новий рік із чудовим потенціалом», — підсумував міський голова Олександр Симчишин під час сесії міськради, де головний фінансовий документ обласного центру депутати підтримали одноголосно.

Ірина КОЗАК.
Хмельницький.

У КАДРІ — ВЕРЕСЕНЬ

21 вересня 2015.
У Києві відбувся Марш миру за участі представників ООН, громадських організацій ветеранів, жінок, учасників Антитерористичної операції, молоді.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

У КАДРІ — ЖОВТЕНЬ

25 жовтня 2015.
Вибори депутатів місцевих рад та сільських, селищних, міських голів. Донецька область, місто Краматорськ, виборча дільниця №141042.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Хай вас криза не лякає і хвороба оминає

МИТТЄВОСТІ ТРІУМФІВ

Українські спортсмени вже привчили нас до гучних перемог. І в році, що минає, їх було достатньо. Однак відзначимо найяскравіші з них.

Серію визначних перемог на етапах Кубка світу з біатлону відкрила Валентина Семеренко. У березні вона виборола золоту медаль у фінському Контіолагті. На п'єдесталі Валя ледь стримала сльози щастя під час виконання гімну.

Представниця львівської шахової школи Марія Музичук виборола звання чемпіонки світу серед жінок, а її землячка Марія Букса тріумфувала на світовій першості серед дівчат до 20 років.

Гімнаст Олег Верняєв назбирав цілу скриню золотих нагород. Зокрема, 22-річний атлет — чемпіон у багатоборстві на чемпіонаті Європи, І Європейських іграх та Універсіаді. Він став першим українським гімнастом, якому вдалося виборoти Кубок світу.

Великими досягненнями в багатьох турнірах може похвалитися борець греко-римського стилю (вага 85 кг) 24-річний Жан Беленюк. Але найбільший успіх киянина — «золото» чемпіонату світу, здобуте у вересні в Лас-Вегасі (США). У фіналі Жан переміг узбека Рустама Ассакалова — 6:0.

Боксер Віктор Постол (перша напівсередня вага) на професіональному ринзі провів 28 боїв і всі виграв. 31-річний броварчанин 3 жовтня виборов вакантний титул чемпіона світу за найпрестижнішою версією WBC. Бій Віктора з Лукасом Матіссе (Аргентина) відбувся у Карсоні (США, Каліфорнія) і достроково завершився перемогою українця нокаутом у 10-му раунді.

Під кінець року неймовірний подарунок зробила національна збірна країни з футболу (тренер Михайло Фоменко), яка, здолавши словенський бар'єр у плей-оф відбору, здобула путівку на фінальну частину Євро-2016 у Франції.

З ПЕРШИХ ВУСТ

Денис СИЛАНТЬЄВ, народний депутат від фракції Радикальної партії Олега Ляшка:

— Нині не йдеться про розвиток спорту. Для початку потрібно зберегти хоча б наявну інфраструктуру, тренерський склад, діти, які ризикують опинитися на вулиці. А будівництво двох-трьох спортивних комплексів на рік в обласних центрах — це ідеал, до якого потрібно прагнути.

Сьогодні на папері здоров'я нації — це пріоритетна політика гуманітарної сфери держави. Хотілося б, щоб це було й на ділі.

Усе, що робиш із завзяттям, дає потрібний результат

Вінничанка Мар'яна Садовська, яка нині проживає у столиці Великобританії і яку визнано «Людиною року-2014» в Лондоні, разом з чоловіком вирушають у веломандрівку на Кубу. Під час десятиденної подорожі з прапором України подружжя організує акцію на підтримку дитячих будинків Вінниччини.

Куба їде на... Кубу

«Ім'я мого чоловіка — Якуб, — пояснює Мар'яна. — Він поляк. У польському скороченому варіанті його називають «Куба». Так, жартуючи, обрали країну для подорожі. Куба їде на Кубу».

Поїздку подружжя оплачує з сімейного бюджету. Мандруватимуть на власних велосипедах. На них майоритимуть прапори України і Польщі.

Мар'яна вивчала логістику у Національному транспортному університеті. Продовжувала навчання у Варшаві у тамтешній «політехніці». У магістратурі опанувала спеціальність «Логіста залізничного транспорту». Щоб навчатися, треба було знати польську мову. Їй дали п'ять місяців на вивчення. «Головне в житті — мати мету і йти до неї, тоді мрії стануть реальністю, — розповідає співрозмовниця. — На собі перевірила». Каже, що після занять доводилося працювати, щоб мати чим платити за навчання. За рік треба було віддати 2000 євро. Та вже після першого семестру сумлінній студентці надали дозвіл продовжувати навчання на безплатній основі.

Втім, Варшаву Мар'яні довелося залишити. У перший день навчання вона познайомилася з Якубом, з яким згодом поєднала свою долю. Якуб отримав роботу у Лондоні. Перебиратися на Туманний Альбіон Мар'яні дуже не хотілося. Тепер, з'ясувалося, воно було того варто.

Мар'яна Садовська разом із колегами під час вручення премії «Людина року» в Лондоні.

«Якщо ви така розумна, наведіть лад...»

В Англії знову довелося вивчати мову, а тоді шукати роботу. Ходіння на співбесіди, тимчасові підробітки, заняття на курсах — усе це пригнічувало таланoвиту жінку, адже до того вона вже досягла певного успіху. Під час однієї із співбесід у стоматологічній клініці її неприємно вразив хаос, який панував в організації роботи. «Це було щось страшне, — розповідає Мар'яна. — Мало того, що розмова відбувалася на ресепшні, її чули інші присутні поруч кандидати. Коли попросила показати робоче місце, мене привели в якусь комірчину, завалену речами. Я вийшла з клініки у пригніченому стані...»

Повернувшись додому, Мар'яна написала керівнику клініки сердитого листа. Звернула увагу на весь побачений нею негатив. На її здивування, отримала відповідь. «Якщо ви така розумна, то прийдіть і наведіть лад», — написав керівник. І вона взялася. Через п'ять років роботи нашу землячку визнали «Людиною року-2014» у галузі менеджменту в стоматології. Перед тим отримала свою першу відзнаку — «Менеджер року у стоматології-2013».

«Коли я починала працювати, у нас була одна невелика клініка, тепер їх три, — продовжує Мар'яна. — Ніколи не можна зупинятися на досягнутому. Щоб запровадити нову методологію в обслуговуванні пацієнтів, вивчала курс «Гіпноз медичний». Маємо фахівця, який працює з пацієнтами, які панічно бояться лікаря-стоматолога. Отримала знання і досвід на курсах асистентки стоматолога. Коли напружений день, допомагаю лікарям. Опанувала методику забору крові. Навчилася читати рентгенівські знімки. Співпрацюю з відомими хірургами в стоматології та онкостоматології».

Уникнути не можна тільки податків і смерті

«Крім роботи, захоплююся велоспортом, знаходжу час для пробіжок, щоб підтримувати себе у формі, — ділиться Мар'яна. — Двічі брала участь у благодійному велотурі на користь Британської фундації хвороб серця, маршрут пролягав з Лондона до Брайтона, бігала марафони на підтримку хоспісу в Бейсінгстоку. А потім вирішила, що треба допомагати землякам.

Я вірю, що все, що робиш із завзяттям, дає потрібний результат, а отже, від цього отримуєш задоволення. Я не вірю, що не можу, а вірю, що, якщо хочу — то все зможу. Я вірю в шкільну освіту, вірю в Кафку, теорему Піфагора, амебу звичайну та Столітню війну. Я не вірю в кохання, але вірю в повагу до іншої людини. Вірю, що спорт і збалансоване харчування — ключ до здоров'я. Я не вірю в глибоке декольте та підмальовані очі, але вірю в професіоналізм. У житті не можна уникнути тільки податків і смерті. Усе решта — то наші рішення, а не доля чи випадок...»

Віктор СКРИПНИК.

Вінницька область.

Фото надане Мар'яною Садовською.

ЗА МЕДАЛІ!

Нас б'ють, а ми міцнішаємо...

До нового року український спорт вступає з великими надіями і з певним оптимізмом. Попереду в нього багато подій на внутрішній і міжнародній арені. А головна подія чотириріччя — Ігри XXXI Олімпіади в Ріо-де-Жанейро (Бразилія).

Звичайно, ми навіть і подумки не збираємося випередити за кількістю здобутих медалей гігантів світового спорту — команди США, Китаю, Німеччини, Японії, Великої Британії тощо. Але і пасти задніх не будемо.

Виникає запитання: а звідки такий оптимізм береться? Попри всю нашу бідність, скромне, так би мовити, матеріальне забезпечення вітчизняного спорту, його корабель усе таки тримається на плаву. І насамперед завдяки талановитим атлетам і тренерам — справжнім професіоналам. Як кажуть, нас б'ють, а ми міцнішаємо.

Є й моральний аспект. У наших спортивних лавах ще залишилися справжні патріоти, котрі не погналися за великими гонорарами на інших землях. Хоча їх туди активно запрошують десятками, а то й сотнями.

Труднощі роблять українських атлетів витривалішими і мужнішими. Але і їхні сили, щоб постійно тягти плуга, не безмежні. Дехто вже попередив: якщо справи не підуть на краще — тоді, на жаль, може виникнути ситуація зі зміною громадянства.

Це, так би мовити, неприємний сигнал для тих чиновників, котрі відповідають за розвиток спорту і великих досягнень у нашій країні.

Зрозуміло, що, затамувавши подих, вболіватимемо за наших посланців, чекатимемо добрих вістей із Ріо-де-Жанейро, високих результатів українців. Насамперед від гімнаста Олега Верняєва, борця Жана Беленюка, фехтувальниць Ольги Харлан та Яни Шемякіної, борчині Аліни Стадник-Махині, боксера Геворга Манукяна, великої групи легкоатлетів, майстрів кульової стрільби, лучників, веслувальників («академіків», каноїстів та байдарочників), представників інших видів.

Усіх не перелічити. Тому кого не назвали, нехай не ображаються і не хвилюються. Із задоволенням «обмиємо» разом несподівані нагороди.

А футбольні вболівальники у своїх снах, либонь, уже бачать «жовто-синю» команду в фінальному матчі Євро-2016 на «Стад де Франс» у Сен-Дені, переможний гол, забитий, приміром, Андрієм Ярмоленком (чи кимось іншим — це неважливо) у ворота суперника, і Кубок Анрі Делоне в руках у капітана нашої збірної Євгена Коноплянки.

Не хочеться прокидатися.

Але, якщо серйозно, то є час для ґрунтовної підготовки. Бажано постаратися набути такої форми, щоб виступати гідно, без провалів. І, звісно, щоб удача обов'язково не відвернулася від наших хлопців.

Не без підстав чекаємо перемог і нагород від біатлоністів. Особливі наші сподівання на жіночу збірну. До речі, вже є перші здобутки — дві бронзові медалі на етапах Кубка світу цього сезону олімпійської і чемпіонки світу Олени Підгрушної, котра так вдало повернулася до складу команди після річної вимушеної паузи. Вже незабаром відбудеться чемпіонат світу-2016. Його прийматиме Голменколлен (Норвегія) з 29 лютого до 13 березня. І тут наші сподівання на успіх.

Отже, як бачимо, планів і сподівань вистачає. А ми щиро бажаємо нашим чудовим атлетам удачі, звитяг. Триматимемо за них стиснуті кулаки. І нехай рушником стелиться їм дорога в новому, дуже відповідальному спортивному році!

Геннадій БРАНИЦЬКИЙ.

СЛОВО ПЕРЕМОЖЦЯМ

Олександр УСИК, олімпійський чемпіон, володар інтерконтинентального пояса WBO у першій важкій вазі (до 91 кг):

— Справді, в році, що минає, вдалося і добре попрацювати, і дечого досягти. Але це тільки початок справ, про які мрію. Як кажуть, найцікавіше лише починається. Не виключено, що вже в першій декаді наступного року в США проведу перший чемпіонський поєдинок з володарем титулу WBO поляком Кшиштофом Гловацьким.

Користуючись нагодою, щиро дякую всім, хто за мене вболівав і надихав на перемоги на славу України!

Марія МУЗИЧУК, чемпіонка світу із шахів, гросмейстер:

— Цей рік для мене був дуже яскравим! Я виступала на багатьох чемпіонатах. Однак найбільш значною, звичайно, була першість на чемпіонаті світу серед жінок. Перемога над росіянкою Наталією Погоніною — це неймовірні емоції! Ми грали партії по 5—6 годин, це надзвичайне напруження. Коли я зробила останній хід, то навіть не одразу зрозуміла, що перемогла, настільки втомилася! За декілька хвилин виявилось, потрібно було іти на прес-конференцію, і ось уже тоді з'явилося усвідомлення: «Я — чемпіонка». Це дуже приємно! Нині триває підготовка до зустрічі у березні із китаянкою Хоу Іфань. Я захищатиму звання чемпіонки світу і вірю в перемогу, адже мені допомагають тренери — найсильніші шахісти світу. У нас усе іде за планом!

Я дуже рада, що моя перемога настільки вплинула на розвиток шахів в Україні, і Львові зокрема. Шахи було введено у шкільну програму. Є відчуття, що шахи стають популярними, і це позитивна тенденція!

Щоб за вами сало все життя гасало!

Півтисячний хор годинників лунає опівночі

В останні дні грудня у Надії Сіньковської з дачного селища під Тернополем є певний ритуал: вона перевіряє хід годинників свого домашнього музею, щоб визначити, під бій курантів якого саме родина зустрічатиме настання Нового року. Їх у неї ні мало ні багато — 572.

Майже все помешкання заставлене і завішане годинниками. Настінні, настільні, камінні, ручні, шахматні, корабельні, авіаційні, глибинні, танкові, кишенькові, ходики, «зозульки»... Механічні, електромеханічні, кварцеві, електронні, з дерев'яним механізмом... Німецькі, австрійські, швейцарські, радянські, українські... Раритетних нині марок «Павел Буре», «Густав Бекер», радянських «Заря», «Ракета», «Восток», «Полет», «Мечта», «Луч», «Командирські», з написами «перебудова», «гласність»... Ось годинник-тижневик: механізм один, а корпус і ремінець різні (їх можна було змінювати кожного дня тижня), ось у вигляді трубки — за допомогою таких визначали глибину свердловини, є у формі перснів, браслетів, кулонів... Найстаріший з них — будильник 1812 року. Йти не йде, але мелодійно дзвонить. Доглядати за усім цим багатством непросто: треба протирати від пилу, час від часу заводити... Але не всі одразу. Є така прикмета у годинникарів: не можна, щоб усі годинники, які є в будинку, одночасно були на ходу, інакше для господаря може настати фатальна година. Про це Надії Романівні розповів її чоловік Володимир Олександрович, і вона чітко дотримується неписаного правила.

Володимир Сіньковський свій перший годинник відремонтував у тринадцять років. З тих пір захопився годинникарством, вступив до Тернопільського профтехучилища №11. Після закінчення відмінникові навчання запропонували викладати годинникову справу. Згодом заочно закінчив Київський технікум побутового обслуговування. Свою колекцію Володимир почав збирати 1973 року. Їздив по селах, обмінював старі годинники на нові, викуповував, відновлював. Навіть сам виточував деякі деталі. За десять років назбирав 147 часомірів, які передав обласному краєзнавчому музею. «Там були найцінніші експонати, — згадує Надія Романівна. — На жаль, з тих пір, а минуло вже понад 30 років, їх ніхто не виставляв. Розлучившись з однією колекцією, чоловік почав збирати нову. Він так занурювався у свій годинниковий світ, що я ревнувала його іноді. Навіть підготував рукопис «Все про годинники», але видати його не встиг.

Коли чоловіка не стало, Надії Романівні неодноразово пропонували продати колекцію, але її хранителька каже, що доки житиме, берегтиме чоловікове надбання. Діти Сіньковських Ростислав та Інна обрали інші професії, хоч син також добре знається на годинниковій справі і навіть якийсь час займався нею: батько навчив. Інтерес до колекції виявляє 12-річний онук Владик, просить бабусю нікому не віддавати годинники. Підтримує у намірах зберегти сімейну реліквію і нинішній чоловік Надії Роман Іванович. Він був другом Володимира Олександровича, від нього навчився ремонтувати годинники, хоч основна професія — фотограф. Надія Романівна також фотограф. Все життя професійно займалася фотографією, відеозйомкою, мала власний салон. Свого часу її як кращого підприємця міський голова нагородив іменним годинником українського виробництва. У неї також є своя міні-колекція фотоапаратів: «Київ», ФЕД, «Зеніт», перші «Поляроїди», перша чорно-біла відеокамера «Панасонік»...

Частина колекції Володимира Сіньковського.

Збирав Володимир Сіньковський також ордени й медалі. Цінність родини — орден преподобного чудотворця Серафима Саровського, яким було нагороджено вітчима Володимира Олександровича, священика Почаївської лаври Степана Муляря.

Історія родини Сіньковських надзвичайно цікава. Батько Володимира родом з Москви, з політичних мотивів його було вислано до Казахстану. Туди з Почаєва за співпрацю з УПА вислали маму Володимира. Її перший чоловік загинув на війні. Другим був Олександр Сіньковський. Після його смерті жінка вийшла заміж втретє — за священика Степана Муляря, якого також радянська влада заслала до Казахстану. Причому дозвіл на шлюб давав синод православної церкви Казахстану. Зробили виняток, адже отець Степан став інвалідом, рятуючи чоловіка: витягнув його з-під поїзда, а сам втратив руку. Перша його дружина померла, залишилося двоє дітей. Так і з'єднались дві долі. Вітчим Володі, який замінив йому батька, вірою і правдою служив Господу й людям, за що удостоєний бути похованим на подвір'ї храму у місті Мартук Актюбинської області. Це велика честь для священнослужителя. Надія Романівна вже з Романом Івановичем тричі їздила за тисячі кілометрів, щоб вклонитися могилі людини, яка виховала її Володю.

У цій родині вміють берегти пам'ять про найдорожчих, шанувати сімейні цінності — і матеріальні, і духовні, — передавати їх від покоління до покоління. Хай ця ниточка ніколи не переривається.

Людмила **НАКОНЕЧНА.**

Тернопільська область.

Фото автора.

А ЯК У НИХ?

Живий бик — «шляхетною посилкою»

Польське громадянське суспільство відоме своїм умінням об'єднуватися для вирішення проблем загальнодержавного масштабу. Наприклад, рух «Солідарність» призвів до повної зміни країни. Та, з'ясовується, наші сусіди вміють дбати й про окремих людей. Один із таких прикладів — акція «Шляхетна посилка», що проводиться до Різдвяних свят.

Вона об'єднує місцеві громади, які найкраще знають, хто насправді потребує допомоги. Спочатку 30 листопада волонтери «Весни» (неурядова організація, що координує акцію) починають формувати списки. Туди вносять імена тих, хто не може собі дозволити щедрих свят. Цікаво, що волонтери ніколи не запитують в лоб, що потрібно підопічним. Вони просто з ними спілкуються, і з розмови довідуються про їхні мрії. Уся ця інформація вноситься до спеціальної анонімної бази даних, яку викладають в Інтернеті. Тоді кожен поляк може стати благодійником і здійснити чиюсь мрію. Доброчинцями в цій акції стають не лише заможні, а й сім'ї, школи, фірми, університети. "Посилки" збирають на локальних «складах», звідки волонтери вирушають за конкретними адресами.

«Шляхетна посилка 2015» стала рекордною — вартість зібраних відправлень сягнула 54 мільйонів злотих (еквівалент майже 630 мільйонів гривень). Понад 13 тисяч волонтерів доставили їх до понад 20 тисяч родин. Серед особливих цьогорічних замовлень — бордова сукня, науково-фантастична книга та навіть... живий бик. Рекордною стала також середня вартість однієї «посилки 2015» — у середньому 2600 злотих (майже 16 тисяч гривень)!

Сила єднання поляків вразила навіть Папу Римського Франциска, який цього року вже вдруге долучився до цієї ініціативи. Серед відомих доброчинців «Шляхетної посилки», зокрема, президентське подружжя — Анджей Дуда та Агата Корнгаузер-Дуда, відомий футболіст Роберт Левандовський та інші члени національної футбольної збірної країни. Крім цього, після Різдва акція не завершується. Впродовж року волонтери продовжують дбати про бідних.

Цікаво, що досить часто, отримавши «шляхетну посилку», люди згодом самі звертаються до «Весни» із запитанням про те, як вони могли б допомогти іншим.

Іван **КОЗЛОВСЬКИЙ.**

Варшава.

У КАДРІ — ЛИСТОПАД

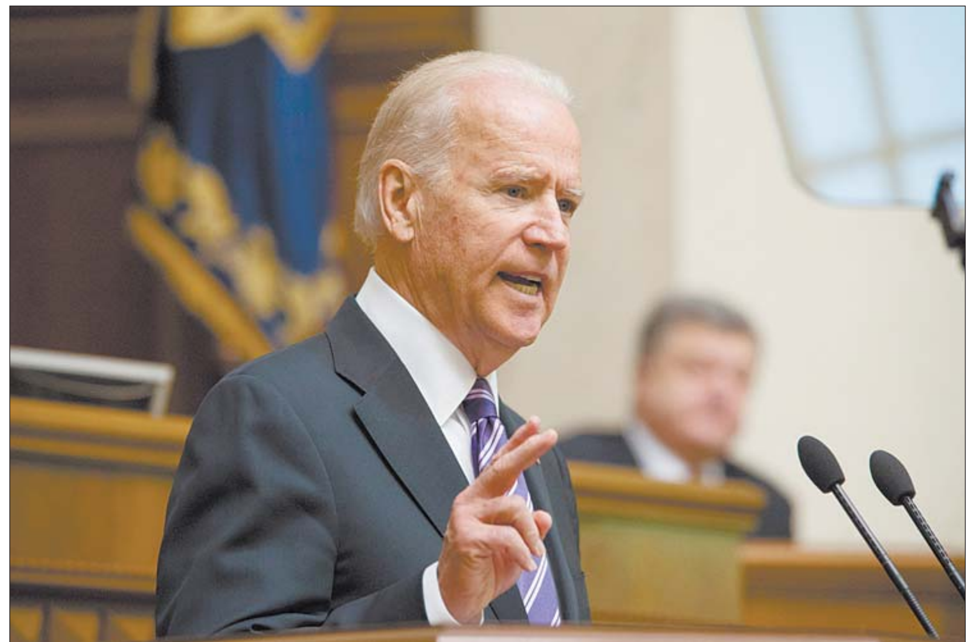

16 листопада 2015.

До Посольства Франції в Україні несуть квіти та свічки в пам'ять про загиблих в результаті серії терактів, що сталися 13 листопада в Парижі.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

У КАДРІ — ГРУДЕНЬ

8 грудня 2015.

Віце-президент США Джозеф Байден виступив на пленарному засіданні Верховної Ради України у присутності Президента України Петра Порошенка, Прем'єр-міністра України Арсенія Яценюка, представників Кабінету Міністрів, адміністрації Президента, дипломатичного корпусу.

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

Від невизначеності до прогресу

ЗОРІ ОБІЦЯЮТЬ КРАЇНІ

Астролог міжнародної категорії Олена Осіпенко та член Координаційної ради астрологів України Юрій Буянов склали прогноз для країни на 2016 рік.

«Говорячи про 2016-й, ми можемо зазначити, що це переломний рік, який ітиме від мінуса 2014—2015 років, коли наше суспільство виліковувалося, до прогресу, який розпочнеться у нас уже 2017-го, — розказує Олена Осіпенко. — Від нового року ми не багато очікуватимемо, але ті можливості, які все-таки дарує нам Бог, треба обов'язково використати. Також цей рік буде дуже ініціативним і дасть можливість людям, які не бояться активності, досягти своєї мети. Ми з вами дуже скоро побачимо результати своєї праці».

Поки що Україна перебуває у стані невизначеності, але останні найскладніші моменти закінчаться 17 лютого. Пліч-о-пліч з труднощами йдуть прогрес і еволюція. У середині року ситуація стабілізується. Розрахунки астрологів свідчать про налагодження економіки, політики і відносин з іншими країнами.

«Не можна говорити, що зірки чи планети приносять такі події. Це знаки, — пояснює Олена Осіпенко. — Господь проводить нас через певні випробування. Так, війна — це теж випробування, і народ України вже пройшов його. Можна сказати, що дуже багато з найскладніших прогнозів залишилися позаду».

За словами астрологів, Крим ще деякий час перебуватиме в підвішеному стані (3 роки щонайменше). Натомість окуповані східні території 2016-го поступово, нехай у другій половині, але повертатимуться до України. Проте процес триватиме кілька років.

Юрій Буянов розвінчав міфи про високосний рік і зазначив, що він відрізняється лише кількістю днів. Понад те, у високосний рік завжди проводять олімпійські ігри, адже колись вважалося, що саме цей час є піком фізичної форми. А у США на такий рік завжди припадають вибори президента.

Забігаючи наперед, астрологи прогнозують, що 2017 рік буде набагато оптимістичнішим, ніж 2014-й, 2015-й і навіть 2016-й. А в 2021—2023 роках Україна досягне своєї реалізаційної вершини.

Олена ЛОХМАТОВА.

Жоден із гостей не був розчарований

РЕЦЕПТ ВІД ДЕПУТАТА

Готувати страви до святкового новорічного столу — не лише жіноча справа. Поемою стає м'ясо, коли за справу беруться чоловіки. Народний депутат Володимир АР'ЄВ (на знімку) також дуже любить куховарити. Він поділився, що у новорічну ніч його родина «телемаячно» не дивиться: зустріли — і за півгодини спати. Тому вечеряти сідають рано, а коронна страва — індичка в паприко-гірчичному маринаді. «Вона проста в приготуванні і дуже смачна, — запевняє народний депутат. — Принаймні, жоден з наших гостей досі не був розчарований».

Індичка в паприко-гірчичному маринаді

Отож берете два індичі стегенця, шпигуєте кожне порізаною часничиною середнього розміру, натираєте сіллю, меленим чорним та зеленим перцем. Кладете в каструлю чи велику миску і починаєте готувати маринад. Спочатку додаєте до стегенець дві столові ложки діжонської гірчиці. Можна брати іншу, головне — не дуже гостру. Потім вливаєте дві столові ложки оливкової олії і перемішуєте. Посипаєте стегенця негострою червоною паприкою і знову перемішуєте. Остання спеція — розмелена зернина кардамону. Тепер поливаєте все це соком із половини лимона. Кладете в каструлю 5—6 томатів, нарізаних тонкими кружальцями, ріжете дрібно цибулину, шматочки якої перед вкиданням у маринад треба трохи причавити над стегенцями, щоб сік пішов, і все це знову добре перемішуєте. Тепер бажано поставити індичку настоятися години на півтори. Далі весь вміст каструлі кладете в гусятницю чи в поліетиленовий рукав для запікання і ставите в духовку на півтори години за температури 180—200 градусів. Коли вийматимете готову індичку, не забудьте покласти на блюдо також помідори і цибулю — вони стають неймовірно смачними.

А для тих, хто не їсть м'яса, Володимир Ар'єв пропонує приготувати іншу святкову страву...

Запечена річкова форель по-австрійськи

Почищену рибину натираєте сіллю за смаком, кладете всередину дві часточки лимона та гілочку-другу тим'яну чи розмарину. Розтоплюєте півпачки масла, додаєте в нього вичавлену часничину. Далі надливаєте трохи топленого часникового масла на дно форми для запікання, щоб риба не прилипла, кладете туди форель та виливаєте решту масла на рибу зверху. Ставите в духовку і запікаєте 40 хвилин за температури 200 градусів. Протягом цього часу двічі треба діставати рибу з духовки і поливати маслом з дна форми — тоді страва буде запашніша.

Смачного вам і веселих свят!

Розпитувала Людмила ОПАНАСЕНКО.

Фото із родинного альбому.

Сім богів удачі вам!

У Японії свій Новий рік. І не один. Але з кінця XIX століття японці відзначають початок року разом з усім світом. І, як і скрізь, це свято улюблене. На ці дні саме припадають новорічні канікули: не вчаться діти і студенти, завмирає ділове життя, і лише казково прикрашені магазини та вуличні ярмарки притягують магнітом.

Мешканці Країни вранішнього сонця обов'язково купувати різні талісмани, обереги, фігурки тварини — покровителя року. Як можна не придбати, наприклад, хамаімі — затуплені стріли з білим пір'ям, які оберігають від злих сил! Або таку собі бамбукову «ведмежу лапу», схожу на грабельки: адже нею так зручно «загрібати» щастя та удачу! Або такарабуне — кораблик з різними скарбами, на якому прибувають щороку сім богів удачі! У новорічну ніч такий кораблик достатньо покласти під подушку, щоб наснився віщий сон!

Колись перед будинком обов'язково висаджували японську сосну — криптомерію. У новорічну ніч на неї було зручно приземлятися божеству Нового року — тошігамі. Сосну тепер посадити можна не скрізь, але біля входу в кожне житло можна поставити кадомацу (так і перекладається: «сосна біля входу») — це рукотворне привітання новорічному божеству, в яке вплітають і сосну, і бамбук, і папороть, мандаринове дерево, рисову солому, водорості і навіть сушену креветку — кожна складова має своє значення. Одне слово: на добро, на здоров'я, на врожаї, на примноження, на щастя в домі... А всередині житла чіпляють ще й мотібану — яскраво розфарбовані гілки, з яких звисають фігурки у вигляді квітів, риб, фруктів — щоб тошігамі не забув потурбуватися про господарів і наступного року.

І якщо господиня за давнім звичаєм уже підготувалася до свят — приготувала чи придбала на три дні їжу, адже їй буде ніколи стояти біля плити, — Новий рік. Про його прихід вже понад тисячу років повідомляють 108 ударів дзвонів буддійських храмів. І з кожним ударом дзвін проганяє одну зі згубних людських пристастей. А з останнім ударом входить у кожен дім новий і чистий рік — перспектива для всіх людей зробити його кращим і досконалішим!

З останнім ударом дзвонів припливають на своєму кораблі і сім богів щастя — удача, щирість, приязність, гідність, довголіття, великодушність і доброзичливість. Багато хто поспішає до храмів, байдуже синтоїстський чи буддистський — уже новорічної ночі стікаються до них людські потоки. Красиво прикрашені, з різноманітним підсвічуванням, вони нагадують казкові палаци. Хацумоде — так називається звичай першого відвідання храму. За перший тиждень нового року до храмів приходять 75 відсотків населення країни.

А всіх знайомих і незнайомих японці вітають словами: «Акемашіте омедето годзаімасу!», тобто «З настанням Нового року!».

Ніна БАЛИКОВА.
Токіо.

АСТРОЛОГІЧНИЙ ПРОГНОЗ НА 2016 РІК

Овни. Цей рік стане для вас чудовою нагодою реалізувати свої давні мрії й досягти кар'єрного зростання. Ви зумієте обрати необхідний для успіху напрям, а ваша енергійна натура магнітом притягатиме потрібних людей. Самотні знайдуть свою половинку.

Тельці. На працьовитих і наполегливих Тельців чекають нові можливості й приємні події. Ви зможете досягти всього, про що мрієте. Надихатимуть, заряджатимуть і підтримуватимуть вас близькі. А відновлювати сили допоможе спілкування з природою.

Близнюки. Ставте перед собою чіткі цілі, розставляйте пріоритети й працюйте не покладаючи рук. Саме цілеспрямованість притягне до вас нові джерела доходів. Також займайтеся саморозвитком і не забувайте приділяти увагу своїм рідним.

Раки. На вас чекають кардинальні зміни й казкові перспективи, а головне — гармонія з навколишнім світом. Справи на роботі різко підуть угору, а ідеї буде втілено в життя. І все-таки не розслабляйтеся й не розкидайтеся подарунками долі, а грамотно використовуйте кожен шанс.

Леви. Ваші старання й цілеспрямованість відзначено. Раціонально використовуйте кожен шанс — і ви досягнете фінансової стабільності. Ухвалюючи важливі рішення, сміливо покладайтеся на інтуїцію. В особистому житті теж усе налагодиться.

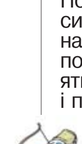
Діви. На вас чекають зустрічі й знайомства з потрібними людьми, які допоможуть зробити ваш бізнес успішним. Не сидіть на місці й не бійтеся змін. Багато працюючи, не забувайте стежити за здоров'ям, відмовтеся від шкідливих звичок. Уникайте «гострих кутів» і конфліктів зі старими діловими партнерами і другою половинкою.

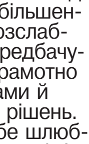
Терези. Увесь рік проведете, зміцнюючи й збагачуючи сімейні стосунки й роблячи свою оселю затишнішою. Не забувайте про конкуренцію і тримайте ситуацію під строгим контролем. Влітку не проґавте можливості підвищити свій професійний рівень й отримати нові знання й безцінний досвід.

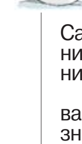
Скорпіони. Вам нудьгувати не доведеться. Цікаві знайомства, поїздки, справи — ви завжди в епіцентрі подій. Потужний приплив сил допоможе зробити неможливе на роботі, а от про повноцінний відпочинок вам залишається лише мріяти. Знайдіть час на своє здоров'я і правильне харчування.

Стрільці. Рік обіцяє вам підвищення на роботі й збільшення зарплати. Але не розслабляйтеся: можливі непередбачувані витрати. Вчіться грамотно розпоряджатися коштами й уникайте необдуманих рішень. Саме час, щоб зв'язати себе шлюбними узами і стати зразковим сім'янином.

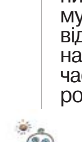
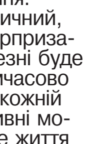
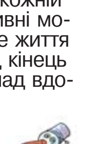
Козероги. Навесні на вас чекає багато нових знайомств і палких почуттів. У травні з'явиться вдала можливість для серйозних починань, які матимуть успіх. Не відступайте від задуманого, але раціонально використовуйте час, гроші й можливості. Зовсім скоро ви зустрінете своє кохання.

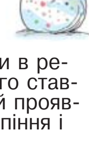
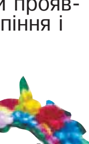

Водолії. Рік — феєричний, насичений подіями і сюрпризами. Уже в лютому-березні буде момент, коли вдача тимчасово відвернеться від вас. У кожній ситуації шукайте позитивні моменти. Уже до літа ваше життя кардинально зміниться. Під кінець року не забудьте навести лад вдома, на роботі і в голові.

Риби. Ваш альтруїзм може зіграти злий жарт. Навчіться раціонально розпоряджатися коштами. У першій половині року додайте яскравих фарб у життя. Зараз саме час, щоб втілювати свої задуми в реальність. Для цього ставте конкретні цілі й проявляйте залізне терпіння і працьовитість.

Щастя, миру й здоров'я бажаємо. Всі гуртом Новий рік зустрічаємо!

З НОВИМ РОКОМ!

СПЕЦВИПУСК, ЧЕТВЕР, 31 ГРУДНЯ 2015

ЦЬОГО ДНЯ, 31 ГРУДНЯ

1871. Народився Василь Кованько — начальник дивізії УНР. **1943.** Визволення Житомира від німецьких окупантів. **1970.** Рада міністрів УРСР ухвалила постанову про літературну премію імені Лесі Українки. **1983.** Повідомляється, що на Лисичанському нафтопереробному заводі Ворошиловградської області (нині — Луганська область) стала до ладу третя великотоннажна установка з переробки нафти. **1993.** Повідомляється, що Міжнародний біографічний центр у Кембриджі (Англія) визнав письменника Олеся Гончара "Всесвітнім інтелектуалом 1992—1993 років". **1994.** Пішов із життя Георгій Готовчиць — міністр України у справах захисту населення від наслідків аварії на Чорнобильській АЕС (1990—1994 рр.).

Дошка пошани—2015

За традицією, курінний підготував з річної «Дошки пошани» так звані вибрані твори. Це найсмачніші «перли» наших і ненаших політиків від січня по грудень. Вони цікаві тим, що дають змогу відгорнути сторінку історії й з іронією пригадати, чим жила і над чим сміялася країна в такий-то місяць. Отож, гортайте календар і згадуйте, а щоб веселіше справа рухалася, курінний дарує вам ось цей знімок. Правда ж, його герой когось нам нагадує? А надто вже ось із цим підписом: «Зараз як скажу!».

Січень

Курс паніки

Валерія Гонтарева, глава Нацбанку:

— Валюту купувати не треба. Бо кожен, хто хоче купити валюту, — створює паніку.

Від чергового:

— Пам'ятаєте, коли ви власною персоною пішли купувати 200 доларів? Валюта так тоді вас злякалася і запанікувала, що досі ніяк не прийде до тями.

Лютий

Чиї вуха стирчать

Віктор Пинзеник, народний депутат України:

— Очікування щодо нового проекту бюджету на 2015 рік після сорокаденних баталій уряду з МВФ так і не справдилися. Гора народила мишу.

Від чергового:

— Здуріти можна: чому ця миша так нагадує «кролика»?

Березень

Від гаазької долі не втекти

Володимир Путін, президент РФ:

— Я всім моїм колегам, а їх було четверо, сказав, що ситуація розгорнулася так на Україні, що ми вимушено почати роботу з повернення Криму до складу Росії. Тому що ми не можемо кинути цю територію й людей, які там мешкають, напризволяще, під каток націоналістів.

Від чергового:

— Ця фраза свідчить про те, що Путін не один до Гааги поїде, а з чотирма колегами...

Квітень

Батька про дядька Сема

Олександр Лукашенко, президент Білорусі:

— Я вважаю, що без американців в Україні неможлива ніяка стабільність.

Від чергового:

— А я вважаю, що після такої заяви Росії настав час піднімати за тривогою свої війська на кордоні з Білоруссю!

Травень

Обурення «папєрєдніка»

Сергій Льовочкін, народний депутат від Опозиційного блоку (про те, що нинішній уряд нічим не відрізняється від попереднього, проводячи масштабні політичні переслідування):

— З таким підходом ви закінчите, як ваші «папєрєднікі».

Від чергового:

— От бачите, навіть «папєрєднік» Льовочкін обурюється тим, що деякі регіонали сидять у парламенті, а не там, де треба б!

Червень

Страусовий вигнанець

Віктор Янукович, колишній президент України:

— Межигір'я — не моє. Я просто підтримував страусів, які мешкали там.

Від чергового:

— Але невдячні страуси вирішили, що Вітько нахабно тирив їхні яйця і влаштували Майдан.

Фото з сайту 24.tv.ua

Липень

Принцип... мільйона

Давід Сакварелідзе, заступник Генпрокурора України (про суму застави, яку суди виносять підозрюваним у злочинах):

— Принцип «украв мільйон — заплати десяту частину і спи спокійно» має бути скасований — він руйнівний для держави.

Від чергового:

— Схоже, у нас нині реалізується й інший принцип: украв мільйон — півмільйона віддай судді, який посадить того прокурора, який посмів знайти мільйон.

Серпень

Ключові слова

Сергій Лавров, глава МЗС РФ:

— Найпопулярнішим лідером у світі є Володимир Путін.

Від чергового:

— Ви забули додати ключові слова. У номінації: «Дебіл, бл...#!»

Вересень

Слідами Слідкому

Олександр Бастрикін, глава Слідчого комітету РФ:

— Під час першої чеченської війни Яценюк особисто катував і вбивав російських солдатів у Грозному.

Від чергового:

— Понад те, в одному з боїв у Грозному Арсенія поранило в голову. І тоді підпільні натовські лікарі, що були в той час на Кавказі, буквально витягли його з того світу, вставивши платинову пластину в черепну коробку. Після цього Яценюк сміливо почав казати: «Якщо куля в лоб — то куля в лоб»!

Жовтень

Що в імені твоєму?

Арсеній Яценюк, Прем'єр-міністр (про повне перезавантаження судової системи):

— Кабінет Міністрів схвалює концепцію судової реформи, щоб українські суди, нарешті, стали незалежними й вершили правосуддя не іменем долара США, а іменем України.

Від чергового:

— І зверніть увагу, у нашому правосудді долар США завжди прив'язувався до українського імені: Льоня, знову Льоня, Паша, Юля, Вітя, знову Вітя, Сєня...

Листопад

Про прапороносців

Міхеїл Саакашвілі, голова Одеської облдержадміністрації (про те, що не вступатиме в жодні партії, поки вони пов'язані з олігархами):

— Я хочу бути прапороносцем реформ.

Від чергового:

— Тільки попереджаю: прапор один, а з прапороносців — черга. І в кожного в руках — що не реформа — то склянка з лайном. Не вірите — запитайте в А. Авакова.

Грудень

Методом виносу

Олег Барна, народний депутат, БПП (про свою атаку на прем'єра Арсенія Яценюка у Верховній Раді):

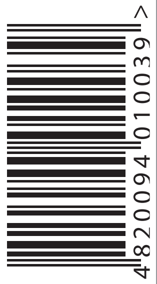
— Вчинок, може, не європейський, але іншим методом це зло... Тому що якщо Яценюк не піде, я дуже боюся, що його винесуть люди.

Від чергового:

— Ви ж знаєте: дурний приклад заразливий! Тепер, коли люди справді виноситимуть Яценюка, вони можуть принести його вам! Мовляв, хотів — забирай!

Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

Чергував по «Куреню» Віталій СУДДЯ.

Наступний номер газети «Голос України» вийде 5 січня 2016 року.

Над номером працювали: Ліна КУЩ, Людмила ОПАНАСЕНКО, Наталія ФІЛІПЧУК.

Редколегія: Леонід **БРОВЧЕНКО,** Анатолій **ГОРЛОВ,** Сергій **ДЕМСЬКИЙ**, Віталій **ЖЕЖЕРА,** Іван **ІЛЛЯШ,** Світлана **ПИСАРЕНКО,** Віталій **СУДДЯ.**

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- Направлення матеріалів для друку в газеті є наданням згоди автора на обробку його персональних даних.
- Рукописів не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
- При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

(р) Платні матеріали.

Засновник — Верховна Рада України
Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.
Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.
Передплатні індекси та передплатна ціна на 2015 рік
Для фізичних осіб:
40224 — 20 грн. на місяць (5-разовий: вівторок — субота);
08775 — 16 грн. на місяць (3-разовий: вівторок, четвер, п'ятниця).
Для підприємств і організацій:
60955 — 50 грн. на місяць (5-разовий: вівторок — субота).
Ціна в роздрібній мережі — договірна.

Загальний тираж 80000.

Друк: ТОВ «Поліпрінт», 04074 м. Київ, вул. Лугова, 1а, тел. (044) 464-17-89, факс (044) 464-17-91 poliprint@ukr.net

Зам. 5883

Макет, верстка — редакція газети «Голос України».
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ:
для довідок — 503-68-72;
телефакс — 234-72-54;
відділ реклами — 449-72-53, 453-44-56;
телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — **загальний**
reklama@golos.com.ua — **відділ реклами**
let@golos.com.ua — **відділ листів**
foto@golos.com.ua — **відділ ілюстрацій**

Сайт — www.golos.com.ua
Інформаційний портал – www.golosukraine.com

4820094010039